

55 צוות קרב חטיבת 55

מלחמת חרבות ברזל • רשמים ראשונים

פתח דבר

עמודים אלה שלפניכם נכתבו במהירות, בתנועה, באבק, בעיצומם של קרבות צוות הקרב החטיבתי 55 בחאן יונס.

לפני 51 שנה, בנובמבר 1973, מיד עם הפסקת האש במלחמת יום הכיפורים, פרסמו לוחמי המילואים של 55 חוברת תחת הכותרת "רשמים ראשונים". כמו אז גם עתה - זהו אוסף בוסרי של חוויות ממערכה קשה שעוד רחוקה מסיימה, מי כמונו חוו זאת ויודעים זאת.

136 מחטופי ה-7 באוקטובר במנהרות האויב, מצבות האבן טרם נקבעו כולן על קברותיהם הטריים של אחינו לוחמי המערכה. עשרות אלפי ישראלים ממערב הנגב וגבול הצפון עוד שוהים הרחק מביתם.

זו אינה העת לסיכום הדברים כולם, זו העת לסמן רגעים ושניות שעוד יעובדו מהחודשים שעשינו במלחמת חרבות ברזל.

ראו בחיבור צנוע זה טיוטה ראשונה בספר דברי הצק"ח המפואר שבו לחמנו יחד שכם אל שכם.

חטיבת הצנחנים במילואים 55, חוד החנית
גדוד השיריון במילואים 363 מחטיבת הראל, 10
גדוד השיריון במילואים 7029 מחטיבת ראם, 179
גדוד ההנדסה במילואים 271

תולדות 55

1965 הקמת חטיבה 55 בפיקודו של מוטה גור

1967 מלחמת ששת הימים
הבקעת הקן העירוני בירושלים, כיבוש גבעת התחמושת ושחרור הכותל המערבי

1967
1973 מרדפים בבקעה ומלחמת ההתשה בחזית התעלה

1973 מלחמת יום הכיפורים
צליחת התעלה והרחבת ראש הגשר למצרים

1982 מלחמת לבנון הראשונה
התקדמות בציר המזרחי וצייד טנקים

2002 חומת מגן
לחימה במרחב טול-כרם וצפון השומרון

2006 מלחמת לבנון השנייה
לחימה בגזרה המרכזית והטסה לעומק השטח

2023 מלחמת חרבות ברזל
לחימה בכפר עזה, חילוץ תושבים ופינוי הנרצחים
לחימה בגזרת חאן יונס במסגרת צק"ח
עם גדודי הטנקים 363, 7029 וגדוד ההנדסה 271

עורך: גיל טבת, המשוטט
סטודיו מבצע: מורנינגסטאר - ולריה מורנינגסטאר, גל גבריאל,
נאור ארביב, שמיל שמזאל אברבנאל, גל ימין

ברור שזו מלחמה

אלוף-משנה עודד זימן | מח"ט 55

ברור שזו מלחמה. לא צריך להיות מח"ט, כולם רואים את זה בטלויזיה, אבל לאן להגיע עם החטיבה אף אחד לא אומר לי. אפילו עומר גונן הקשר שלי מתקשר מהפיליפינים, "אני בדרך", הוא אומר. גם משם מבינים שיש מלחמה, אבל לאן לנסוע? ערפל קרב. אני עם אנשיל והקמב"ץ ברכב הלבן עם הפנים לדרום. מאיר כרמי מג"ד 71 מודיע שהם בדרך ושואל "לאן להגיע?".

בשעות הראשונות אנחנו נודדים בין אשקלון, יד מרדכי, אורים וארז. אני בקשר עם דן גולדפוס מפקד האוגדה ומבקש גזרה.

ביד מרדכי אני מתחבר עם הגדוד של כרמי. איזו עוצמה פתאום בתוך הוואקום. באותם רגעים וכנראה לעוד שעות קדימה - אנחנו הכוח הכי גדול ומאורגן שיש לצה"ל באזור, חוץ מזה שאנחנו לא יודעים לאן לנסוע.

בצמתים גופות, ניידות מחוררות, שוטרים הלומים. "כולם ברחו או מתו", הם אומרים. אני מבין שהדרך להבין משהו היא לעבור יישוב יישוב לפי הסדר. מצפון לדרום. ארז נקי, ניר-עם נקי. אני מתחבר עם מפקד האוגדה בנחל עוז. גם שם נקי. ואז גולדפוס אומר "בואו לכפר עזה". המשך בעמוד הבא ←

בלילה בשטח. אני שולח את כרמי מג"ד 71 לסייע בחילוץ של הכלים ובסיומם אנחנו נערכים להתקפה רחבה יותר על פלוגה 3 של הגדוד הצפוני של חמאס בחאן יונס. פשיטה של יומיים, מנותקת מהמשימה המרכזית שלנו על הציר הלוגיסטי.

בפתיחה מוצאים הטנקיסטים פיר שמושמד באמצעים חדשים שאנחנו מקבלים. מטוסי קרב מטיילים 10 פצצות וההתקפה המשולבת בעיצומה. באחד המבנים שהותקפו מהאוויר מזהים הטנקיסטים מחבלים בהריסות. אחד מהם חי, לכוד תחת קורת בטון.

אנחנו מתחקרים אותו. הוא איש נוחה, חלק מכוח בן 20 לוחמים, שנאלצו לצאת מתת-הקרקע בגלל האמצעים שאנחנו מפעילים ונהרגו בתקיפה האווירית. זה קרב משולב למופת: אוויר, שריון, חי"ר, מודיעין ואמצעים מיוחדים.

בזירה אחרת גדוד 28 מזהים בית חשוד ורחפן מביא צילומים של מחבלים בתוכו, עם רימוני רסס בידיים. אנחנו סוגרים על הבית, כורזים והם נכנעים. הם מספרים שיצאו מתת הקרקע בשל היעדר מים ובעיקר ריח נורא של גופות חבריהם. אלה השבויים הראשונים של האוגדה שמספקים מודיעין איכותי מאין כמותו.

אנחנו מתקיפים וכובשים איתורי אויב. היעד הוא רכס "מופת". נקודה גבוהה שאין רבות כמותה ברצועה. על מבנה בשיא הגובה נתלה דגל הלאום. יום בהיר וצלול. הראות מושלמת. יישובי העוטף נראים היטב. הערפל ההוא התפוגג מזמן. אנחנו מרגישים במלוא העוצמה למה הגענו לפה.

הראש. מדהים לראות את המ"פ מתפקד תחת אש. לא סתם קוראים לו שי שלו.

שבת, תחילת דצמבר, בית המח"ט. שלושה ימים קודם נולדה בתי הרביעית. אשתי לירון מזכירה שצריך לקרוא לילדה בשם. תמיר הקמביץ מתפעל במדרון אחורי את כל החפ"ק שמארגנים עלייה לתורה עם ספר תורה שמזרימה פנימה רבנות החטיבה. טקס מתן השם כהלכתו מתקיים בעומק חאן יונס. אלה-בתיה קוראים לתינוקת שלנו. את השם הזה כולם יזכרו.

ב-25 בדצמבר אנחנו בקרב מסובך של גדוד השיריון ואנשי הצמ"ה. כמה די-9 נפגעים, נהג אחד הטנקים נלכד בתאו אחרי פגיעת נ"ט. חילוץ מהתא מורכב ומסוכן ומשתתפים בו גם לוחמי הצנחנים לצד אנשי השיריון וההנדסה. דחפורים פגועים נותרים

← גם חודש אחר-כך, בכניסה הגדולה לאזור חאן יונס, הערפל כבד. הפעם הוא לצדנו, ואני מתכוון לנצל אותו עד תום. פצמ"רים מטפטים ואני רואה הזדמנות. אנחנו מתחילים לרוץ ליעדים בחסות הערפל. מהירות על חשבון אבטחה. החטיבה כולה על האדמה וקשה לעבור מאפס למאה ברגע אחד. אני צועק ודוחף והטור מתנער. אנחנו יודעים איפה המלחמה ובדיק לאן להגיע. עקפנו כמתוכנן את מערכי האויב ותוך 12 שעות התייצבנו כמתוכנן בעורפם.

בימים הראשונים אני מתנייד באמצעות הטנקים של גדוד 363 בפיקוד אסף אילן. הם מקצוענים ומשרים ביטחון סביבם. טנק מ"פ אוסף אותי לפעילות ואר-פי-גי חולף סנטימטרים מעלינו. זו התקלות ראשונה שלי על טנק. ככה נראה צק"ח: מח"ט צנחן נלחם מתוך מרכבה סימן 3 עם ג'אנטקס על

לשבור את השרשראות

סא"ל (מיל') אורי קלנר | סמח"ט 55

הפקודה הראשונה שלי כסמח"ט 55 ובמלחמה כולה הייתה "תשברו את השרשראות ותוציאו את ההאמרים מהימ"ת, גם בלי אישור חימוש. אנחנו במלחמה". גם בנשקייה יש בעיות ואני כסמח"ט כבר חצי שעה מבין שתפקידי לשחרר צווארי בקבוק ולהזרים עניינים בלי לפגוע בכשירות המבצעית. חטיבה 55 יצאה למלחמה הכי מהר אבל עם שבצ"ק מלא.

ביום הלחימה השלישי בחאן יונס, אחרי הקרב הקשה של החי"ן בבית הספר ופינוי ההרוגים והפצועים, מתקבל דיווח על פצועים בבית מג"ד הגדס"ר. אני חובר לטנק מג"ד 7029 ואנחנו בדרך. במבנה ארבעה פצועים שוכבים. במבנה נוסף יש עוד פצוע וטנק חוטף אר-פי-גיי. זה הרגע הראשון שלי תחת אש במלחמה. והאש כבדה. הפצועים דחופים אך למזלנו לא פצועים קשה.

סביבי הרבה לוחמים שזו להם הפעם הראשונה תחת אש. אני יודע שתפקידי לגרום להם להבין את המצב, לנטוע תחושה שיש מי שמנהל את האירוע. לתת לאנשים את הכיוון ואת הכוח להתקדם בתוך המשימות. תיכף ההאמרים של הפת"ן יצאו במסודר למנחת. הפצועים יהיו בסדר. אחד עם כדור ביד והיתר עשן ורסיסים. 60 דקות רוויות לחץ והמוון המון החלטות.

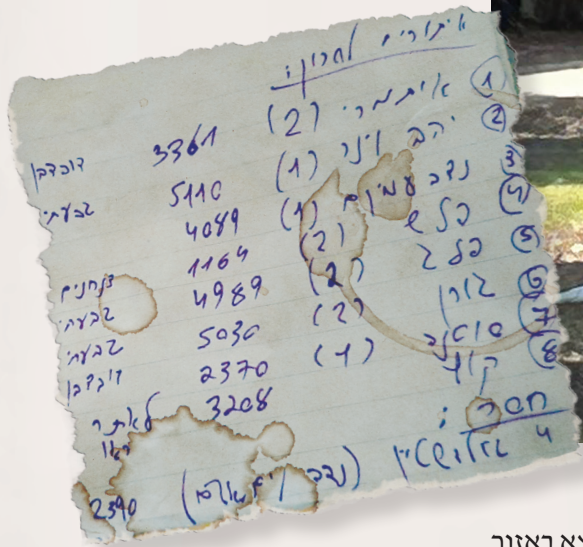
שיירות על פני כל הארץ, ציר לוגיסטי, פינוי פצועים והרוגים, כלים תקועים. היינו שם - כל הסגנים של החטיבה - כדי להזרים, לייצב, להרגיע, להראות את הדרך.

משימה שאין בסופה ניצחון

אל"מ (מיל') ערן קורצר | סמח"ט ב'

הכניסה אני מרגיש איך כל מי שנמצא באזור מתקבץ להקשיב. אנשים רוצים בכל מאודם להיות חלק ממשימה מחרידה שכמותה מעולם לא חוו. אני אומר לנוכחים שאנחנו הולכים לשעות ולימים שנזכור כל חיינו, למשימה שאין בסופה ניצחון. התחושה שמסביב כולם רוצים להתקרב לזוועה, באמונה שכך יבוא תיקון. נכנסים ומתחילים לעבור בין זירות הטבת. כל בית שאנחנו עוברים והסיפור שלו. תא"ל טל פוליטיס, המחט שלנו לשעבר, מתקשר ומספר שלנהג שלו יש אח

ושמח לראות כמה כבר הגיעו. רגעים של גאווה וסיפוק. למחרת אני יורד בעקבות הכוח המרכזי לכפר עזה. אני קורא על איתי והדר ברדיצ'בסקי שנרצחו שם, אבל הצליחו להחביא את שני התינוקות שלהם עד שגולני מצאו אותם - אני מרגיש בכל הגוף שאני גם רוצה להיות חלק מהמאמץ הקשור לנרצחים. "למזלנו" זו המשימה שמקבלת החטיבה. אני מבקש מהמח"ט להוביל את העניין. תפקידנו מעכשיו איתור וחילוץ גופות בכפר עזה. יש איתנו אנשי ס"פ, זק"א, רופאים ועוד צוותים מהאוגדה. בקפ"ק לפני

ב-7 באוקטובר אני עם המשפחה באילת. עולים למרכז כדי להוריד את זוגתי ושני הילדים הקטנים בבית. על כביש 6 מחסומי משטרה. הפקק מורט עצבים. ואז גם צבע אדום. מכל עבר רצים לכיוון שלנו החברים לפקק כדי לסייע בהוצאת הילדים מכיסאות הבטיחות. הישראלים במיטבם. אשתי בהריון והם גם עוזרים לנו לקום בחזרה לרכב. התנועה מתחדשת וכולם ממהרים. לנו לוקח יותר זמן בגלל הילדים ומתחילות צפירות אדירות. הישראלים במיטבם. בביל"ו אני מתבאס שאני לא ראשון להגיע

שנרצח בכפר עזה ושואל אם נוכל להגיע לביתו ולהוציא טלפון נייד. "משפחת ברדיצ'בסקי", אומר פוליטיס. אני מרים את הראש ומולי השלט "כאן גרים איתי והדר ברדיצ'בסקי". אני אומר לפוליטיס, "אני בדיוק פה, נכנסים". הגופות של איתי והדר בבית. אני מוצא את המכשיר של איתי. מכניס אותו לפאוצ'י גב. מוציאים את הגופות וממשיכים. השלמתי משימה אחת קטנה.

הים התיכון

לעזה

לכפר עזה

אל-קרארה

כיסופים

צק"ח 7

מעבר גבול

חאן יונס

עין השלושה

צק"ח 84

בני סוהילה

עבסאן

נירים

לרפיח

חזאעה

ניר עוז

2,041 פגזי שריון

1,223 אתרי טרור שטופלו

80 ק"מ פתיל רועם

9.5 טון אמולסיה

3,061 לבנות חבלה

9,073 מוקשים

986 טילי כתף

203 סיועים מהאוויר

334 נפצים

16 צפע חי"ר

3 חטפנים

2,410 פגזי ארטילריה

1,500 נוגלים

2,284 פצצות מרגמה

151 רחפנים בשימוש הצק"ח

אירועי פח"ע בציר

0

פצועים שפונו

105 מוסק

143 רכוב

פירים הושמדו 77

10 מחבלים נלקחו בשבי

160 מחבלים שנהרגו

ממוצע יומי

1,700

לוחמים בחאן יונס

+200

שיירות

4,500

חיילים בצק"ח 55

74

הלוחם המבוגר ביותר

21

הלוחם הצעיר ביותר

יותר מ-9.1 ק"מ נפרצו ואובטחו יותר מ-84 דונם חושף ונוקה ממבנים מצידיו

חומרים לבניית הציר הלוגיסטי

1,129

טון אבן

5,710

טון מצע

הציר

+4,000

שעות מנוע כלי צמ"ה

זו הרוח שקובעת

סא"ל (מיל') אנשיל פפר | ע. רמ"ט 55

"בשדה הקרב רוח הלחימה קובעת את התוצאה, והמקצועיות קובעת את המחיר" - במו עינינו ראינו את הרוח שעולה מהלוחמים שלנו לאורך 55 ימי לחימה עצימים ומאתגרים. הנחישות, הדבקות במשימה, האומץ והאיתנות.

אולם בדבריי כאן אבקש להפנות את הזרקור לרוח הלחימה של נשות ואנשי המפקדות. במלחמה הנוכחית, צפיתי בהשתאות כיצד הדבקות במשימה מפעמת במכלולי השליטה והתיאום במפקדת החטיבה, ומביאה לסנכרון מושלם של כלל מאמצי הלחימה - תמרון, הנדסה, מודיעין, אש, לוגיסטיקה, כח אדם, תקשוב. מערכת מורכבת שמנגנת בסנכרון מאמצים מושלם 24/7 במשך שלושה חודשים ללא רגע הפוגה. במיוחד ראויים לציון, נשות ואנשי מכלולי המבצעים הגדודיים שפעלו במלחמה הזו בפעם הראשונה, בליווי, בקרה וסיוע צמודים לגדודים.

רוח לחימה נתפשת מטבע הדברים כהסתערות עם "סכין בין השיניים" אך אותה רוח נחוצה גם ליכולת ללמוד ולהשתנות תוך כדי לחימה. הנכונות של מפקדים בכל יחידות החטיבה ללמוד מהר ולשנות שיטות פעולה, השפיעו באופן ניכר על היכולת שלנו לצמצם תורפות ולאחר ולנצל את תורפות האויב. גיבשנו תפיסות וטכניקות לחימה חדשניות בתנועה למול האתגרים המשתנים של האויב. מול המבוכה הקשה שבה התחלנו את המערכה,

הצלחנו להתאושש מהר, ולתמרן בחכמה, והכל בזכות השילוב המדהים, הראשון מסוגו בעולם, בין כלל החילות: חי"ר, שריון, הנדסה, כוחות מיוחדים. וגם בזכות השת"פ הבין-זרועי: יבשה, אוויר, מודיעין, ספקטרום, תקשוב, לוגיסטיקה.

הרוח של נשות ואנשי המפקדה שילבה צניעות, חתירה למצויינות, דיוק קנאי לפרטים ודאגה לכוחות בשטח. כל אלה הפכו את החטיבה למערכת לחימה עוצמתית, המסוגלת לעמוד בהצלחה בכל משימה.

הטובים ביותר איתנו

אל"מ (מיל') אבי חליבה | רמ"ט 55

במהלך יותר מ-100 ימים תומכת קדמית החטיבה בפעילות המשתנה של הצק"ח - בלחימה בכפר עזה, באימוני "זמן יקר", בתפיסת כוונות פיקודית בצפון, בנהלי קרב ובתמרון במרחב חאן יונס.

זכיתי לראות את הקדמית במלוא תפארתה, בעבודה מסביב לשעון, כתף אל כתף ותיקים וצעירים. היינו שם ברגעים מוצלחים וברגעי משבר. דבר לא הכין אותנו למערכה כה ארוכה. לא תרגלנו מעולם מהלך אירועים שכזה. יצאנו למלחמה הזו רק עם וודאות אחת: סביבנו המפקדים והחיילים הטובים והמנוסים ביותר שאפשר לבקש.

הייתי צריך את האזעקה השנייה כדי להבין שקורה משהו אחר. זה בוקר שמחת תורה ברחובות ירושלים והחגיגות והשקט מפנים מקומם לדחיפות ולבהלה.

ב-10 בבוקר נפתחת קדמית 55, תיכף יוקפץ גדוד 71. המח"ט מבין מיד שפקודות לא יגיעו מלמעלה, אין מי שיגיד לנו מה לעשות ופועל בהתאם. אלה שעות נדירות שבהן לא ממתנינם להוראות אלא לוקחים יוזמה ופועלים בהשראת המח"ט על פי שיקול דעתנו. תוך שעות ספורות יעזוב גדוד 71 את ביל"ו בדרכו דרומה. עם רדת החשיכה ייכנס ללחימה בכפר עזה ואחר כך יפנה משם עשרות מהרוגי ונרצחי ה-7 באוקטובר.

תמרון נועז לראש הנחש

סא"ל (מיל') אופיר עדני | מג"ד 66

מתעורר בחופשה משפחתית בחו"ל לחדשות לא נתפסות של זוועות. צה"ל שנעלם ונאלם, הרגשה של עיתוי היסטורי, של משהו ענק שמחייב הפיכת קערה. תחושות כישלון כעם וכצבא, מהולות בכעס ורצון עז להשמיד האויב. נוחת לבא"פ לכיש ולוקח פיקוד מאונגר הסמג"ד המופלא. למחרת בכפר עזה אני חושב שמעולם לא נזקקה כל כך המולדת לצבא המילואים שלה. חודשיים אימונים, חלקם בכוננות ברמה ג' וסוף סוף אנו מקבלים פקודה ממח"ט 55 עודד זימן, לרדת לעזה ולחבור למיקי שרביט מפקד חטיבת השריון 4 "קרייטי" שתחת פיקודו נילחם. אני נאלץ למסור את פלוגה ב' של רועי כהן לגדוד שריון 7016 של החטיבה ומקבל פלוגת שריון. פוצחים בנחלי קרב לתמרון נועז של אוגדה 98 בדרום חאן יונס, כמו שהורגלנו, היישר לראש הנחש ביממה הראשונה לחימה.

נבחרנו להיות גדוד החי"ר הראשון באוגדה, שנכנס ל"צילינדר", ציר כיסופים המיתולוגי. נכנסים באור ראשון, פלוגה א' של יואל רז מובילה, אחריה פלוגה של אליה פוקס, ופלוגת השריון של אלנתן גולן מימין. אחריה המסייעת של בן עברון. פצצות מטוסי הקרב נופלות, הארטילריה מסיימת, הדי-9 חוצבים סוללה, הטנקים אחריהם, הלוחמים מזנקים לסוללות ונפרשים בחיפויים.

ואז מתחילה המלחמה. יורים על פלוגה א', שנערכה ומשיבה אש. מגיעים לצומת צילינדר-קטשופ. פלוגה ג' בזינוק לחציית הציר, מחליפה את פלוגה א' בחוד הגדוד. המח"ט מעדכן שחטיבת הקומנדו מתעכבת ויש להמשיך. אר-פי-גי"י חולפים מעל הציר. הטנקים יורקים אש, חייבים להשמיד את היורים. מטען גחון עצום מתפוצץ מטר מגחון הטנק. פלוגה ג' חוצה, מחשפת מטע

ומייצרת סוללות. לפתע דיווח שנריה שאער פצוע קשה מאוד מכדור. מדייקים את האש לכיוון הירי. דניאל למברגר המ"מ נושא אותו לאחור, פינוי במסדרון האחורי של טנק, מסק"רים וזיקים מופעלים. מחליט לעצור את ההתקדמות ולבנות מגננים. סורקים ברחפן את בית המג"ד המתוכנן - רואים מטען ממתין בסלון, גם הבית החלופי ממולכד, זה מרחב לחימה פעיל של האויב.

מסדרים את הכוחות. מקבל הודעה שמצבו של נריה אנוש. מזיז את המחשבות הצידה. לידי נופל שמעון פרומר מפלוגה ג', כדור בגב תחתון. פינוי באכזרית, אנחנו כבר מתורגלים. המסייעת נכנסת לבית ומוציאה תשמוע, כדור פוצע את חסאן מדח. לוחם רץ לבית לעדכן שיש מחבל ומקבל 2 כדורים לחזה מלוחם שבטוח שנכנס אויב, ניצל בזכות הקרמי.

אוסף את פלוגה ג' והפלס"ם לתנועה לאזור שולט. כדורים שורקים ופוגעים לידנו. אנו נערכים להגנה בלילה. הפיצוצים מתחלפים בשקט מוזר, שמופר ע"י צרורות מטורפים שפוגעים סנטימטרים מאיתנו. טנקים של חטיבה 7 שהיו לפנינו מפנים נפגעים ויורים לכל עבר. ברוכים הבאים לחאן יונס. אחריות עצומה. עלי להוביל את האנשים הטובים ביותר שאני מכיר, את הלוחמים שמסמלים את כל מה שיפה בארצנו. ברורה המחויבות למשימה, למורשת הגדוד, שרק לפני 3 שנים הצלחנו להחזירו לשמו המקורי 66. גבעת התחמושת בדורנו היא יעד מבוצר עצום ואויב שמתחבא עם 136 חטופים.

יותר מ-4 שנים של בניין הכח הוכיחו את עצמן. מ"פים יוזמים, יצירתיים ועצמאיים. סמג"ד אח לשק שנים ארוכות, שמרים כל מה שלא ידעתי שצריך טיפול. קצין האג"ם ירון נגר מהמעולים שיש. לוחמים חזקים, קטלניים. עורף מסור של קציני מטה, רס"פים ופלוגת הסיוע של הלל סגל, שמזרימים אספקה עם דרישות שלום מהבית. החזה מתפוצץ מגאוה.

מכאן חייבים לשנות גישה. בלי הכלה של איומים קרובים, מפסיקים את השסע והשיח המפלג. ממשכים את הרוח הגדולה שמוביל הגדוד. רוח של דבקות במשימה, אהבת העם והארץ, רעות ואחוות לוחמים. הזמן לייצר את הישראלי החדש ואין מתאים יותר מגדוד 66 של 55 להוביל ולהדגים זאת בצלמם של ותיקי ששת הימים. עכשיו תורנו.

בוקר חאן יונס. אני קם עם הבנה ברורה ובהירה מהי המשימה. הפלוגות נפרסות לאורך הציר ומלוות את מעבר הקומנדו במכות אש אדירות. האויב לא הרים את הראש, הגדוד עמד היטב במשימתו.

הנר עודנו מאיר

סרן (מיל') אליה פוקס | מ"פ ג', גדוד 66

כל כך רצינו להיכנס כבר ללחימה של ממש, ליטול חלק משמעותי במלחמה הגורלית על הבית. התגייסנו בבוקר "השבת השחורה" והתחלנו מייד באימונים והתארגנות. ממתניים להפעלה. השבועות נקפו, האימונים האינטנסיביים נמשכו אך ההפעלה לא הגיעה. המורל נשאר גבוה אבל בשלב מסוים היינו קצרי רוח.

סוף סוף הגיעה הפקודה. המטרה: כיבוש חאן יונס ומיטוט שלטון החמאס, המשימה: השתלטות והגנה על ציר "צילנדר" על מנת לאפשר לכוחות האוגדה להעמיק לתוך העיר ובשלב השני פירוק מארבי האויב. לאחר חציית הגב"ל הובילה פלוגה א' לעבר יעדיה שהסתיימו בציר "קטשופ". משם ומעבר היו היעדים של פלוגה ג' - מרכז המארב.

נענו לפנינו. אני בראש יחד עם מחלקה 2 של מזרחי. שני די-9 פתחו את הציר והרימו סוללות. נעתי בחוד, בדילוגים, יחד עם מחלקת החוד. זמן קצר לאחר שחציתי את הציר נשמע פיצוץ אדיר של מטען, עשן שחור היתמר ונשמעו קולות ירי. אלחי סגן מפקד הפלוגה דיווח שהם הותקלו עם חציית הציר.

יחד עם מ"מ 4 למברגר והקשרים דילגנו לאחור לעבר מחסה תוך כדי שהחבר'ה משיבים אש ומנהלים לחימה מעל גבי הסוללות. מקור האש היה משוער בשלב זה. קידמתי את הטנקים לפנינו. ואז מישהו צעק לעברי "נריה נפגע!". דילגנו רביעייה למקום בו שכב. הוא שכב מאחורי הסוללה, גופו מכוון לכיוון האיום. מיד הבנתי שנפגע באופן חמור והורתי לפנותו. למברגר בקור רוח נשכב תחת נריה, הרים אותו בסחיבת פצוע ויחד דילגנו חזרה לעבר המחסה. הכוונתי מסק"ר לעבר יעדים שולטים כדי להסיר את האיום ולאפשר את הפינוי. בינתיים ירד החושך וירדה פקודה לעצור

את ההתקדמות ולהקים מגן במקום. זו הייתה מהלומה שקיבלנו ביום הראשון עם הכניסה ללחימה. מהלומה כואבת. מצב הרוח השתנה, הבנו שזו הולכת להיות מלחמה אמיתית. בבוקר שאחרי אספתי את מחלקה 4 לשיחה. במהלכה ביקשתי מכל אחד לומר מה היה נריה בשבילו ומה הוא לוקח איתו להמשך הלחימה. התחלתי אני. דיברתי על התכונה של נריה להתנדב לכל משימה, תמיד לומר "הנני". דברתי על הדבקות במטרה שהייתה בו ועל הנכונות ללכת ראשון.

היום הראשון למלחמה היה פתיחה קשה, אבל קמנו ממנו חכמים יותר, נחויים יותר להמשיך במערכה למען עמנו וארצנו וגם למען אחינו נריה. נריה נפל סמוך לחג החנוכה. בשעת הדלקת נר ראשון בעומק הרצועה אמרתי: "נריה היית האור תרתי משמע, מול החושך העצום. מותך בערב חג החנוכה מסמל כי אורך, כי נרך, נר י-ה, לא יכבה לעד".

פוגעים גם בלי לאפס

סא"ל (מיל') מאיר כרמי | מג"ד 71

אומרים לי "זו אל תפריע" ומיד אחר כך "מי אתה? איך אתה יכול לעזור?". אני אומר שאנחנו גדוד צנחנים עם מאות לוחמים שמוכנים לצאת ומבקש יעד. התשובה היא: "סע לאן שהוא להציל חיים". אני מבין שאין פיקוד דרום, אין אוגדת עזה ואין כלום. רק הלוחמים שלי ב-33 האמריס, חלקם גנובים. חברנו למח"ט. בכפר עזה אנחנו פוגשים את דן גולדפוס מפקד אוגדה 98. ברקע מקבץ של 30 גופות. מתחילים בתנועה.

אנחנו בדרך לבית הכנסת כשמתחילות אזעקות. אני מחזיר את הילדות הביתה, מוריד מכופתרת לבנה ועולה על מדים. בדרך לביל"ו אני מקפיץ את הגדוד. בימ"ח כבר מאות לוחמים באנרגיות מעורבות. מצד אחד קפה וצ'אפחות ומצד שני אטרף. אני מתלבט, מחליט לעצור את הכל, וכונס את כולם. מולי נפרסת החית הכי יפה שראיתי. "זו מלחמה", אני אומר להם, "האחים שלנו צריכים אותנו". בחמ"ל האוגדה כאוס.

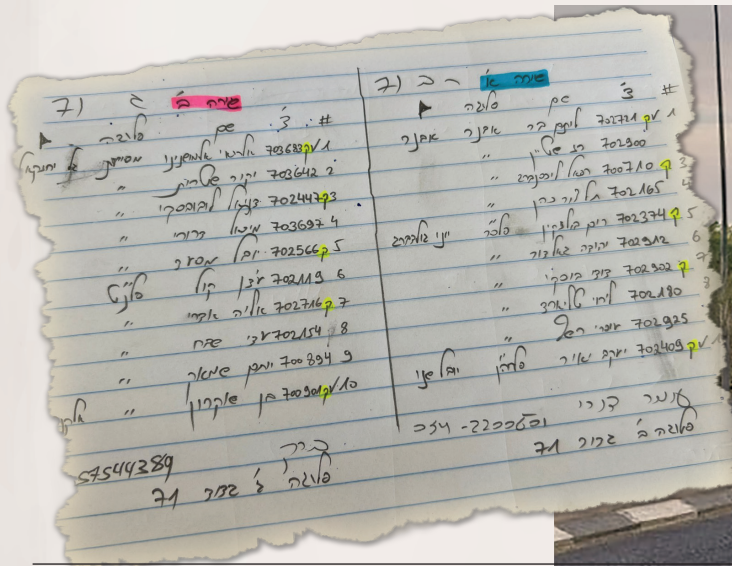
כמו בכיפור, שוב גדוד 71 נכנס ראשון. תוך דקות היתקלות ומחבל ראשון הרוג. פוגעים גם בלי לאפס. מסביב עשרות גופות אזרחים, חיילים ומחבלים. שקט. התושבים שבממ"דים מפחדים לצאת. עשר בערב. משפחה ראשונה פותחת לנו את הדלת. הפנים של האשה אומרות הכל וכולנו מבינים: מצד אחד טוב שבאתם, מצד שני איפה הייתם? זה שובר אותי. בקיבוץ יורים ואנחנו רוצים להתקדם והמשמעות היא להחזיר את המשפחה לממ"ד. הסיוט שלהם נמשך. צה"ל סביבם אבל אני עוד לא יכול להוציא אותם מהתופת. בהמשך הערב אנחנו בולמים מתקפה נוספת של חמאס.

המשימה למחרת היא להחליף את דובדבן ומגלן בחלק אחר בקיבוץ. אני נכנס לסיור חפיפה ומבין שמה שראינו אתמול היה הקדמה. המראות מזועזעים, הריח נורא. החיילים שלי בדרך לתופת ואני צריך להכין אותם. בצלאל הקמ"ן אוסף מחדרי ילדים חומרי יצירה ומכין עזרים למשימה

שלקראתה מעולם לא התאמנו - סריקת בתים ופינוי גופות של ישראלים שנשחטו.

רק אחריי חודשיים אני מרגיש שהקערה מתהפכת. אחרי אחד הפיצוצים אני עולה לבית המג"ד ורואה את הבתים של עין השלושה וניר עוז. הכוח והיוזמה בידיים שלנו. הקרבות שלנו קשים ומסוכנים. מטען גחון שמופעל בין טנק לדי-9 פוצע ארבעה לוחמים, בהם את צוות החפ"ק שלי. הקשר עמית הוס מקבל רסיס בכתף, הקמב"ץ אייל אייכל מקבל רסיס בקסדה. בחדר סמוך יהודה אלון נפגע מהדף. לא מבין איך לא נפגעתי. שומע צעקות "בצלאל הקמ"ן פצוע קשה". הוא שוכב מתבוסס בדמו, לבן לגמרי. סביבו כל מי שיכול לעזור. הוא חיב להתפנות דחוף. בצלאל מת קלינית אבל הצוות מצליח להחיות אותו.

כל מי שפגש אותי בשנה האחרונה שמע ממני שתיכף תפרוץ מלחמה. אני ידעתי שתפרוץ, לא דמיינתי איך תיראה.

עד שתבואי עד אליי

עודד בן יאיר | גדוד 28

המחלקה שלנו מעורבת. יש ותיקים ויש צעירים. כאלה של 15 שנים וכאלה שהמילואים האלה הם הראשונים שלהם. למבנה שלנו אנחנו קוראים "הבית של שקד". שקד קורדמני, המ"מ שלנו כבר 3 שנים, נפצע מרסיס רימון של כוחותינו שנזרק קרוב מדי. אנחנו כל כך אוהבים אותו ומתגעגעים.

בלילות אנחנו יושבים בסלון הבית, מתכננים מסיבת חזרה לחיים הרגילים. מה התוכנית? להתפרק ולהנות. מדמיינים את עצמנו במתחם של הנובה ברעים. רק החבר'ה. בנות הזוג יפרגנו לנו עוד כמה שעות ביחד. אנחנו צריכים את זה. וגם שקד מגיע. הוא כבר בלי קביים, הולך על הרגליים. הוא רוצה שנעמוד בחית מולו, או בכל צורה הנדסית אחרת. זה הקטע שלו. ככה תתחיל המסיבה. יהיה סאונד טוב ואת האווירה יכוונן תום בשן. אלמוג פז יביא בפעם האחרונה את האוכל של אמא רותי שמבשלת לנו כל המלחמה. איתי אבוקסיס יפרגן פעם אחרונה עם תחתונים שמארגנת לנו לינה שעובדת אצלו. ואז יסמין מועלם תשיר "עד שתבואי עד אליי"

הערוב שבו החושך ירד מהר

סא"ל (מיל') אורי סגל | מג"ד 28

אנחנו בתנועה רגלית בפאתי בני סוהילה. זו התקפה שמטרתה הרחבת השליטה על הציר הלוגיסטי. המלחמה בת חודשיים, אבל אלה הימים הראשונים שלנו ברצועה. אש חזקה נפתחת על פלוגה ג' ממטעים שממזרח, נק"ל ואר-פי-גי.

הם משיבים אש. יש פצוע, זה גדעון אילני. המ"פ אברהם נאה מנהל בקור רוח את הפינוי. מצבו של אילני אנוש. הוא נפגע ישירות מאחת הרקטות שנורו. אחרי כמה דקות נקבע מותו. ההתקפה נעצרה. החושך

ירד מהר יותר באותו ערב. אנחנו מתכנסים לתכנן את המשך המתקפה למחרת. הלילה ארוך ונטול שינה. אני חייל כמעט 20 שנה וזו הפעם הראשונה שנהרג לצדי לוחם.

עד עכשיו ידעתי שיש עליי אחריות אדירה, רק עכשיו אני מרגיש את משקלה באמת. למחרת אנחנו עולים להילחם באותה זירה. המשימה לא השתנתה. את המשקולת אני מרגיש בכל צעד. אני מסתכל על פלוגה ג' והם מפוקסים ונחושים. הם אחרי והם איתי. הרגליים קלות יותר. אנחנו שוב בהתקפה.

האלה שלי, לא האל שלי,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך.

בגדול אני אוהב את המלחמה
ואני אוהב את המלחמה
כי אני אוהב את המלחמה
אני אוהב את המלחמה
אני אוהב את המלחמה

אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך.

האלה שלי, לא האל שלי,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך.

אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך,
אני רוצה לראות אותך.

חוזרים לאיפה שקשה

זגורי שולף אקדח ומחפה לחלון

ופצועים. אני מציץ על זגורי. עשר שנים אני מכיר אותו, עוד מהסדיר, במלחמה אני הסמל אבל בעיקר חבר. המום מהשקט שהוא מקרין, למרות מצבו. עובר חודש. אנחנו חוזרים למבנה ומכינים אותו לפיצוץ. בין המוקשים לפתילים דלוקים נרות נשמה לזכר החברים שנהרגו שם: אלכס שפיץ ושי טרמין. אומרים לזכרם קדיש ומפוצצים את הבית הארוך. אחרי כמה ימים מודיעים לנו שזגורי השתחרר מבית החולים.

בר לוי | גדס"ר 55

חמש אחה"צ, "השכונה המסריחה", פאתי בני סוהילה. נכנסנו לבית לקראת אלמנת קש. 2 צוותים, 30 לוחמים, בפיקוד אורי כנפו המ"פ. אל המבנה נכנס גיא זגורי, הלוחם שחיפה החוצה מהפתח ואומר בקול הכי רגוע בעולם, "יורים עלינו. קיבלתי כדור בבטן". זגורי מתיישב לאט מאחורי קיר הרבה אש על הבית. זגורי שולף תחבושת ומטפל בעצמו. מסביב בלגאן. שילה הריס ניגש לזגורי לעזור. "אחי תחזור לעמדה על החלון, אני בסדר". זגורי עם יד לוחצת על הפצע עם התחבושת ובשנייה שולף אקדח ומחפה לפתחים שמולו. לחימה קשה, בלגאן

רצים במסדרונות לחבור לבן-גד. הוא מפקד על האירוע בשקט בשכיבה עם כדור בכתף. תמונת המצב מתבהרת מעט. המחבלים נכנסו בהתגנבות בין שני חלקי המתחם. שלושה מהם הרוגים ואחד ברח. לנו יש שני הרוגים - ליאב אטיה ועמרי בן שחר. וגם 6 פצועים, בהם גם אנשיל פפר מחפ"ק מח"ט שחוטף כדור ביד. אני מכריז אר"ן ואומר לאסף פרץ סמ"פ החה"ן שהוא מחליף את בן-גד שמפונה לאכזריות. יומיים קשים.

3 שבועות אחר כך אנחנו חוזרים לבית הספר, מכינים אותו לפיצוץ. בחצר ניגש אליי אחד החיילים עם מוקש בידיים. "חזרנו לפה. לא האמנתי שזה יקרה אחרי מה שעברנו פה", הוא אומר, "אנחנו חוזרים לאיפה שקשה". בית הספר מתפורר בסערה לשמיים. אנחנו חזרנו וניצחנו איפה שקשה וכואב.

סא"ל (מיל') חגי ויסברוד | מג"ד גדס"ר 55

יום שלישי ללחימה. אנחנו בקרבות להרחבת השליטה על הציר הלוגיסטי. אנחנו הגדוד הקדמי של החטיבה והאזור רווי אויב. יום קודם נהרג לנו יונתן דוד דיטש מירי צלף. ההרוג הראשון שלנו במלחמה.

יש דיווח על היתקלות ב"חנוכייה", בית ספר שמחזיק החה"ן. אני בריצה לשם עם החפ"ק שלי. אני מבקש ממ"פ החה"ן אריאל בן-גד תמונת מצב. הוא עונה, אבל נשמע מוזר. אני מקפיץ את הסיירת לסייע. בדרך אני מבין שזו התקפה על כל הגזרה הגדודית. בכניסה לבית הספר אנחנו פוגשים את אחד מקציני החה"ן אוריאל אביכזר עם כדור ברגל. בפנים הרבה אש. גם טנק נכנס למתחם אבל לא יודע על מי לירות.

"דוקטור תן לי להמשיך להילחם"

שרן (מיל') ד"ר נפתלי גרוס | רופא הגדס"ר

כמו שלי. כולם מבינים את המשמעות של לרוץ לתוך האש. "החייל יפעל מתוך אחווה ומסירות לחבריו לשירות, וייחלץ תמיד לעזרתם כשהם זקוקים לו או תלויים בו, חרף כל סכנה וקושי עד כדי חירוף הנפש". זה ממסמך רוח צה"ל שנמצא אצלי בפק"ל כיסים מאז הטירונות.

יוצאים בעקב הסמג"ד, ירי בלתי פוסק של קלאצניקוב. כולנו עם כדור בקנה. אני לוקח רימון ביד. לא ברור אם המחבלים יורים מעבר לסוללה. "קדימה בדילוגים" צועקים. אנחנו בדרך לכוח שהותקל. "גם כי אלך בגיאי צלמוות לא אירא רע כי אתה עימדתי". האם המשמעות להיות ללא פחד? האם אפשר שלא לפחד? "נפתלי, חשבתי שתשרוד את המלחמה הזו", לוחש בתוכי קול במהלך הדילוג. אני מרגיש שבקול הזה היה משהו משחרר: יש תוכנית גדולה מעבר לתוכניות החיים הקטנות שלנו, יש חיים גדולים מעבר לחיים הפרטיים שלנו, יש שליחות גדולה שבגללה אנו רצים כך לתוך האש. יוצר אור ובורא חֵשֶׁךְ, עֲשֵׂה שְׁלֹום ובוֹרֵא רָע; אֲנִי ה' עֲשֵׂה כָּל.

רגע לפני דילוג אחרון אני חש צמא נוראי. מעולם לא הייתי צמא כל כך. האדרנלין עושה את תפקידו. המימיה שלי בתיק רופא,

עוד היתקלות בגדוד, תמונת המצב לא ברורה. אחד הלוחמים עם חור ירי, מטפטף דם מידו השמאלית ואני מנסה להפשיט אותו. הוא צועק לי "אני צריך להילחם אני צריך להילחם, אני בסדר! תן לי להמשיך להילחם דוקטור!", הוא שואג.

רבע שעה קודם לכן, אני בקבלת שבת עם חיילי החפ"ק שרים "שירו לה' שיר חדש" ואני נזכר במדרש שמספר כיצד לעתיד לבוא יהיה שיר בלשון זכר, ולא שירה בלשון נקבה. שיר שלא בא כתוצאה ממשבר הלידה של היולדת שהביאה תינוק לעולם, שיר שבא ללא תלות בצרה, ללא קשר לזעקת הישועה. 'הלוואי' אני חושב לעצמי, כמה אנו זקוקים לשמחה בלתי תלויה שכזו.

ואז בשנייה הכל מתהפך "הקפצה! הקפצה!" צעקות מטורפות. רץ למטה, שומעים מישהו צועק "יורים עלינו יורים עלינו! אר"ן אר"ן". מרכזים את החוליות הקדמיות של התאג"ד בנקודת איסוף פצועים, והסמג"ד צועק, תאג"ד אלי תאג"ד אלי! ירי בחוץ, כדורים שורקים בכל מקום. חלק מכוח הרפואה נשאר בנקודת איסוף במגנן, אך חלקנו מבין שצריך לצאת החוצה. אני יוצא עם רונו, אבל רגע לפני אני מביט בדור, החובש שלי "אני צריך אותך איתי". מבטו מפוחד,

אני מבקש מדור לגימה מהשלוקר - הוא מחייה אותי, אני עוד חי, כנראה שיש סיבה.

נכנסים לבית. המולה, צעקות, ירי מכל החלונות. ניגש לחובש הגדודי שלי. עומר, איפה אתה צריך אותי? מחפש בחושך פצועים, מאזין לקולות שסביבי. רק שיקחו אותי לפצוע, לצאת מחוסר האונים של הקרב, לטפל, לעשות, להציל - גם את עצמי. מזהה פצוע עם כדור בזרוע. חוסס העורקים הראשון רופף, מיד מסדרים לו אחד חדש מהודק, חובשים את החור עם תחבושות, מדוווח לעומר על מצבו, וממשיך.

אני נאבק באחד המפקדים, "שב" אני פוקד. הוא מטפטף דם, כל החולצה ספוגה - הוא רוצה להמשיך להילחם, רוצה לסיים את הקרב, לא מוכן לטיפול. "די אחי, אתה מדמם. תתפשט מיד, אתה לא זז מפה" אני מנסה בקול יותר סמכותי. הוא מתקפל, אני מזהה חור כניסה במרפק. מהדק עליו תחבושת וסורק את שאר הגוף, מצבו יציב אני מעדכן את עומר. "נפתלי תראה מה איתו", עומר ממשיך.

אני רוכן אל לוחם שמוטל על הרצפה, כבר אין רוח חיים. הפנים מוכרות וליבי נעצר. לא יכול להיות. לוחם שזכיתי לשהות איתו במארב בחרמון בתחילת המלחמה. איש מתוק. אדם כן, איש של שיה, עולם של טוב. לא נתפס שהוא כבר איננו.

אני מנסה להתמקח עם המלאך, הופך את הפצוע, מתבונן בפציעה, מנסה שוב לחוש פעימות לב. אבל לא, אין סימני חיים. אני מסמן לרב הגדוד לטפל בו, וכך בעדינות ובאצילות שלא ראיתי מעולם, הרב וסגן מפקד הפלוגה מכסים ומטפלים בחלל, כאילו מדובר באוצר של זהב ויהלומים גם אם הרוח כבר פרחה.

הפצועים פונו, מדלגים בחזרה למגנן. משלימים ציוד, חוזרים לכוננות, שותים ואוכלים בשביל הגוף. אבל הנפש סוערת, לא רוצה לחזור לשגרה, לא נותנת מנוחה מהמראות. ככה זה בעזה, ככה זה להגן על המדינה בשנות אלפיים. בדם ואש יהודה נפלה, בדם ואש יהודה תקום. לא נעצור עד שתקום, מתחייבים.

סא"ל (מיל') גיל גרינשפן | מג"ד יחס"ם 55

אין תו"ל בצה"ל שבו פלוגת שינוע חוצה גדר. לא משנה איך נראית המלחמה ומה אופיה. תפקיד הפלוגה לשנע תחמושת, מזון ודלקים מהמרכזים הלוגיסטיים בעורף לשטחי הכינוס הקדמיים. חיילי הפלוגה הם "תומכי לחימה", האימונים והציוד בהתאם. כשקיבלתי משימה להקים את גדוד היחס"ם החטיבתי (יחידת הסינוע המבצעי לביצוע מבצעים לוגיסטיים בעומק שטח הלחימה) קבעתי שאנשי פלוגת השינוע חייבים להיות לוחמים שערוכים למשימות גם מעבר לקווי האויב. לא קל לשכנע לוחמי צנחנים צעירים במילואים להשתייך ליחידה "לוגיסטית". באימונים סיפרתי על האני מאמין שלי ועל ניסיוני מחומת מגן ומלחמת לבנון השנייה. דמיינתי באוזניהם את המלחמה הבאה ואת

הצורך בגמישות הפעלה של כל הכוחות. בליל ההתקפה הראשון לכיוון חאן יונס, כאשר כוחות החוד תפסו שטחי מפתח ועמדות שולטות, קיבל היחס"ם פקודה להיכנס בעקבם. אופק רוני, אחד ממפקדי המחלקות בפלוגת השינוע, מגיע אליי סוער: "אתה חייב לתת לנו להיכנס. אנחנו יודעים לבצע את המשימה עם המשאיות שלנו, גם בחושך, גם מהר. תן לנו". פקודה מסודרת, אישור תוכניות, תרגולת נסיעה והם חוצים. אין דרך, הניווט מסובך, העבירות לא קלה, החבירות עם הכוחות היו מורכבות. עד אור ראשון יצאה השיירה חזרה לשטחנו. מבצע פותח שלמדנו ממנו המון, קיבלנו ביטחון ביכולת שלנו לבצע כל משימה בכל הרכב.

אם רק הייתי יורה על המחבל השמאלי

ניר גיסין | גדס"ר 55

עומדים לשגר על הטנק. אני מכוון אל הימני. חולצה שחורה, גינס, וסט לחימה וקסדה. בן אדם רחב. כדור למרכז המאסה והוא נופל. באותה עשירית שנייה השני יורה את האר-פי-גי. הסימטה מלאה עשן ואבק. יריתי שניים על עיוור. העשן מתפזר קצת ואני מוודא הריגה על הראשון. השני ברח. הטנק מחלץ לאחור. מורידים ממנו את המט"ק סער גנור, פצוע ראש. אם רק הייתי יורה קודם על השמאלי.

אנחנו בעמדת צלפים בקומה רביעית של "בית הסמג"ד". מחפשים אויב שמאיים על די-9 וטנקים שפועלים באזור מתחם "הבורסה". סוף משמרת והמחליף אומר שהוא מתעכב בקטנה. אני ממשיך לסרוק בתוך הכוונת של הברק. יותם ויזל לידי עם הראש במשקפת צועק "גיסין, 2 מחבלים". סורק במהירות והם כבר בתוך הכוונת שלי. טווח 350, סימטה צרה של חצי מטר. שניהם עם מטולי אר-פי-גי טעונים על הכתף. הם

מקליפורניה לנשיד

רס"ן (מיל') דור יעקובי | סמג"ד 271

ביטחון על מפקדי הצנחנים. 60 קילומטר מבא"פ לכיש ועוד 3 קילמטרים מנירים אני שוכב עם הלוחמים שלי בשוחה שפתח לנו דובי סג. גשם יורד ואנחנו ממתנינים שגדוד 28 יכבוש את הבתים הראשונים. ההתקדמות זהירה ואיטית בגלל החושך וגם כי אלו השעות הראשונות של הגדוד בלחימה. לי יש זמן לחשוב. ריח של חלפ"ס וגשם על הפרצוף ואני נזכר איפה הייתי לפני שנה בדיוק. המרחק בין ציר נשיד לבין חופי קליפורניה כל כך בלתי נתפס. אני בורגני בן 35 שמוצא עצמו שוב כמו פעם, טירון בשדאות.

ואני מתגעגע לשאדי זיאדי קמב"ץ החפ"ק שלי שנלחם לצדי מתחילת המלחמה. שאדי עכשיו בלוס אנג'לס, חזר לחברת הבנייה שלו, להציל את הפרויקטים שעזב. הגשם מרענן לי את התודעה ואני נזכר שיש סביבי מאות לוחמים חדורי מטרה לנצח את הקרב ואת המלחמה כולה. סגל מג"ד 28 מודיע שהאיתורים נתפסו והתחלנו להרים המגן.

סגל לא נכנס לאיתור להסתתר מהגשם, כי אין שם מקום לכל החיילים. הדי-9 עובדים במרץ אבל זה עוד ייקח זמן. סגל והחפ"ק שלו שמו אבטחה ונרדמו בחוף על שביל הכניסה למבנה. אני מוציא מהאיתור שמיכה ומכסה את סגל. כשהעיפות מכריעה גם אותי אני נשכב לידו ונרדם.

כשחטיבה 55 נכנסה ללחימה אני כבר "חגגתי" חודש וחצי במלחמה הזאת, עמוק בתוך השטח. מעניין היה לראות את ההתרגשות של הצנחנים לקראת המציאות שאני כבר התרגלתי אליה. אנחנו "הוותיקים" בעסק, עברנו כבר 3 צק"חים ו-55 זה הצק"ח הרביעי שהגדוד חובר אליו. בבא"פ לכיש אני מתרשם שהצנחנים יסודיים ומתרחשים כל אפשרות. אני משתמש בניסיון שרכש הגדוד בחודשיים האחרונים ומרגיש שאני מצליח להשרות

מחלצים ויהי מה

סרן (מיל') בר פרס | מ"פ צמ"ה גדוד 271

הטנקים מלווה פנימה את אופיר וון מפקד החוליה הטכנית שלנו. הוא עוד לא יודע מה מחכה לו. הבלמים של אחד הדי-9 תפוסים - מעולם לא תירגלנו טיפול טכני ברמה כזו תחת אש - תמיד מוציאים את כלים הפגועים החוצה. לא הפעם.

הטנקים והצנחנים מחפים מסביב. די-9 אחרים מרימים סוללות להגנה על צוות התיקון. הם מעבירים חלקים מכלי לכלי, מאלתרים, מתעקשים, מנצחים.

דחפורים של הפלוגה נכנסים בליווי הטנקים של 7029 לחישוף בין זלצבורג לפורצלן. אזור חממות ובתים נמוכים בפאתי בני סוהיילה. שני דחפורים נפגעים מנ"ט. הצנחנים תופסים עמדות כדי לחפות על החילוץ. האש לא נפסקת. שעת בין ערביים. אנחנו לא רוצים להיכנס לקרב לילה. החילוץ מסתבך כי עוד כלים נפגעים בהתקרבות.

יוסי המג"ד ואני מסתכלים אחד על השני ואומרים בעיניים שאין מצב שהכלים נשארים בשטח. אנחנו מודיעים למג"ד הטנקים שאנחנו מחלצים. ישי סמג"ד

רוע מבטן ומלידה

סא"ל (מיל') אסף אילן | מג"ד טנקים 363

מכניסים את פלוגת ההנדסה ג' של 271 לטפל בפיר ולפוצץ את התשתית. חמישים שניות לפני הפיצוץ נשמע פיצוץ אדיר ושלושה חיילים נפצעו. המחבלים פוצצו את פתח המנהרה. אחרי פינוי הפצועים אחנו מפוצצים את הפיר ונחשפת תשתית מלאת חומר נפץ.

הבחירה של האויב לעשות ממרפאה שמסייעת להביא חיים מחסן של פצצות ומוות לא מותירה לנו ברירה אלא להשמידו ולסלקו מהעולם. אחרי ההלם שהזכיר את מלחמת יום כיפור הבנו שזו עוד מלחמת קוממיות שאין לנו ברירה אלא לנצח כדי להיות עם חופשי בארצו. גם במלחמת ששת הימים לחמו כתף אל כתף צנחני 55 עם הטנקיסטים של חטיבה 10 עד לשחרור הכותל. עכשיו העת לשחרר את מדינת ישראל מעולו של אויב מר ואכזר.

בעשרה בדצמבר, נר שלישי של חנוכה, חטיבה 55 פקדה על צק"ג 363 לתפוס חומר מודיעיני חשוב שנמצא באיתור שנחשב כמפקדה. הכנו את הכוחות ותקפנו את המקום, בצמוד לאיתור, מוסתר תחת הריסות, ראינו חור קטן. אנחנו נוסעים שוב ליד ואין ספק, זה פיר. אני מבקש מהטען שיכין רימון ואני מגלגל אותו פנימה. הרימון מתפוצץ. בעזרת הטנק אנחנו פורצים חור בקיר ופותחים פתח אל תוך המבנה. פלוגה ב' של גדוד 71 מתחילה את כיבוש האיתור ופלוגה כ' מחפה מסביב עם הטנקים. אני פורק ונכנס לאיתור. על קיר אחד תמונה של אישה וילד מחייכים.

על קיר שני, תמונות של תינוקות. אני מסתכל על החדרים ומבין שאנחנו נמצאים במרפאה. יש שם כסא בדיקה גניקולוגי, מקרר, מיטת טיפולים, ברושורים של הריון. פיר ומרפאה גניקולוגית. רוע מבטן ומלידה.

אנחנו גדלים משעה לשעה, מקרב לקרב

מטפל בצוות הטנק ודואג להחזיר אותם לעניינים. המג"ד, אורי רון, מחפה מצד אחד, בגריש מצד שני והרמן והחבריה שלו על סיפון הטנק מנסים לפתוח את תא הנהג. פטישים, דיסק, כלום לא עוזר.

הסמ"פ אשכנזי מתקרב עם הטנק שלו ומתחבר לטנק הפגוע כדי לגרור אותו לאזור מוגן מחוץ לשטח ההשמדה ולהוציא את הנהג שאנחנו עדיין לא יודעים את מצבו. חצי שעה אורכת הגרירה. בלנק המ"מ נשאר כל הזמן הזה בצריח של הטנק הפגוע. הנהג תקוע למטה. מגיעים לאזור בטוח יותר. אי אפשר לפתוח את מדף הנהג ונכנסים לכיוון תא הנהג דרך המסדרון האחורי. הרופא קובי קובע את מותו של נהג הטנק יוסף גיטרץ. מכה קשה.

לפני חשיכה אנחנו עושים מאמצים אחרונים להוציא מהשטח את הדי-9 שנפגע בבוקר עד שגם המחלץ נפגע. אז מחליטים להשאיר הכלים בשטח עם תצפית עליהם.

מחר נחדש את ההתקפה על האויב וניכנס לחילוץ בטוח יותר. המג"ד אורי רון נותן פקודות ניתוק מגע, וממקם את עצמו אחרון. ברשת הקשר הגדודית עולה אשכנזי מול המג"ד ואומר לו שהוא יסגור את הכוח וייצא אחרון. אנחנו גדלים במלחמה. משעה לשעה, מקרב לקרב.

**רב-סרן (מיל') ישי סיתהון |
סמג"ד טנקים 7029**

אנחנו גדלים בתוך המלחמה הזאת. מיום ליום, מקרב לקרב, משבוע לשבוע. אנחנו גדלים במקצועיות, בקשרים האנושיים ובנפשנו פנימה. הרקמה האנושית מתרחבת ומתגמשת.

אנחנו בפשיטה בגזרה הצפונית של חאן יונס. חלקים של מבנה נופלים על הדי-9 וחוסמים את הדלת של המפעילים. למרות תנופת ההתקפה אנחנו מחליטים לעצור ולפתוח את הדלת עם פטישים. אש נפתחת והדי-9 מתחיל לבעור. מזל שטיפלנו בדלת שלהם בזמן, אחרת הם היו נשרפים בפנים.

הסמ"פ דניאל אשכנזי מתקרב עם הטנק שלו ומעביר את מפעילי הדובי בשלום אליו. אחרי חצי שעה נתקע עוד די-9 והבאנו די-9 שלישי לחילוץ. גם הוא נפגע. כולם פורקים. חילצנו את שני המפעילים האחרונים.

הכל תחת אש. האויב נחוש ואנחנו חייבים להתקדם. בלי הדי-9 אי אפשר. עידן בגריש מוביל את ההתקפה. כבר אחרי שתיים בצהריים והטנק של המ"מ יהונתן בלנק נפגע. מחלקת חי"ר של יובל הרמן מגודד 28 מזנקת באומץ מאיתור סמוך ומחלצת במהירות את שלושת אנשי הצוות. הרמן

ריח השמפו מתערבב בעשן המנוע

גיא ברבן, איתמר נעים וג'ני קרבצוב | גדוד 7029

בעולם. התנצלנו בפני חיילת שנכחה על איך שאנחנו טורפים והיא הרגיעה ואמרה שכולם ככה. לועסים ומתפללים שהחוליה תמצא תקלה קשה בטנק שתשאיר אותנו בגן עדן הזה עוד כמה דקות. זה לא קורה.

"תניע ג'ני, תחילת תנועה". נוסעים מערבה לגב"ל. ריח השמפו מתערבב בעשן המנוע, האבק המחורבן נדבק לשיער הרטוב, הקולות בקשר מתערבבים עם השיחות מהבית. חוצים.

שבועיים וחצי ומגלים חתכים שלא הכרנו וגירודים שכבר הפסיקו לגרד.

מה רואים בראי? בדיוק את מה שעבר עלינו בשבועיים וחצי של מלחמה. הווטסאפים קורסים מהודעות של משפחה וחברים. כמה דואגים לנו כולם ומסמסים למכשירים הסגורים שלנו. אנחנו לא נספיק הפעם לענות לכולם. שיחות קצרות, נרגשות, סחוטות דמעות, מעורבות בהקלה ופחד מהמשך. במטבח אוכלים את הטוסטים הטובים

מהפלוגה שאחראי על העורף. האדם המושלם למשימות פינוק ויחס חם. מתחילה תחרות עם החוליה הטכנית מה נספיק לעשות עד שהם יסיימו. אנחנו לא נוגעים בטנק. זה הנוהל. לכמה שעות אנחנו טייסים.

ואלי עוטף כמו שאלי עוטף. הוא מוסר לנו בחזרה את הניידים, פק"ל מקלחת עם מגבת וסבון. אנחנו לא יודעים מה לעשות קודם - להתקלח או להתקשר הביתה. 20 דקות מקלחת חמה. רואים את הגוף לראשונה זה

אחרי שבועיים וחצי לחימה נשברה הדלת של המסדרון האחורי ויצאנו סוף סוף לכיוון עין השלושה. מסריחים ומרוגשים אנחנו נוסעים מזרחה. שבועיים וחצי של קקי בשקית, בקושי יצאנו מהטנק. תשע בערב, שני טנקים בדרך לארץ. כל הפלוגה בטפטופים כבר היו בגבול, רק אנחנו לא. עוברים את סוללות דניאל ופורקים.

אנחנו מתקרבים למתחם וברבן צועק "אליייייי". אלי אבוטבול הוא קצין

"כזה בית אני רוצה", כתבת לאישה

עמרי כהן | פלוגת תצפיות 55

ואני כבר יודע שיש המון חברים נרצחים ונעדרים. אני נגביסט חוד, תמיד מלפנים. לפני תחילת תנועה אני אומר למפק"צ יהונתן רגב שאני נכנס ראשון לכל בית אבל אם יש גופות אני הולך לאחור. באחד הבתים שאנחנו מטהרים נראה שלא הייתה מלחמה. נקי, מסודר. מפתחות הרכבים על השידה, התיקים של כל בני הבית על הריצפה. אנחנו בטוחים שכולם נחטפו משם. מתמקמים שם לשהייה. מסתבר שהמשפחה ברחה ולא נפגעה ולא נחטפה. אנחנו מוצאים אותם בפייסבוק וכותבים להם תודה וסליחה על האוכל שלקחנו מהמקרר שלהם. שנייה לפני שיוצאים מהבית אני מצלם אותו לאשתי ושולח, "כזה בית אני רוצה שיהיה לנו", אני כותב לה.

המושב שלי, מבקיעים, בצפון העוטף, מורכב מניצולי שואה ומפוני גוש קטיף. חיבור מעניין. אשתי ואני דור ממשך, ממש לקראת בניית ביתנו שם. ב-7 לאוקטובר אני בפתח הבית לקראת רכיבה, מבין ממראה השמיים שלא כדאי. כל המשפחה המורחבת מתכנסת אצלנו בבית כי יש ממ"ד אחי ואני עולים לגג עם שני אקדחים ו-6 מחסניות. המושב מתרוקן. אנשים בורחים צפונה. החברים מהקיבוצים מדווחים על מחבלים וטבח. מתי זה יגיע אלינו? בתשע ועשרים המפק"צ בהודעה ראשונה, רק בשלוש אנחנו מופעלים. אני מנשק את אשתי והילדה ונוסע. כולם בדרך דרומה ואני בדרך צפונה. תחושה לא נעימה של התרחקות מהמלחמה. רק למחרת אנחנו יורדים דרומה, מסופחים לגדוד 28. בכפר עזה אני מכיר כל בית ובית

"אחר הצהריים יובא למנוחות"

סרן (מיל') נבות סלבין | פלוגת תצפיות 55

גדוד הטנקים 363 מתקדם ואנחנו נותנים לו תצפית ואש בעת הצורך. זו שעת אחרי הצהריים, ציר נשיך, פאתי בני סוהילה.

כל היום עבר בשקט אבל עכשיו הלוחם ניר רון מזהה באמצעי דמות כפופה על גג, טווח 300 מהטנק הקדמי. זיהוי של 3 שניות. אנחנו אומרים לטנקים לשים לב ומכווינים מסק"ר. התנועה נמשכת. אני עם המשקפת על הטנק של הסמ"פ ליאור סיוון. רואה אותו קטן בצריח ומדמיין את החיוך שלו כשפיצוץ אדיר מרים את הטנק לאוויר. חזמות שראינו קודם ולא הצלחנו להוריד הוא תצפיתן מתריע לחוליה בתת הקרקע שהפעילה מטען. החושך יורד ואל המועקה הנוראית מצטרף גם תסכול שאנחנו כבר לא יעילים לטובת הכוח שסורק שטח. למדנו להעריך את הטנקיסטים במלחמה הזאת. גברים אמיצים, לוחמים מדחמים.

למחרת יוצא כוח לזירת הפיצוץ לחפש את ליאור. אחרי כמה שעות עולה המ"פ בקשר ואומר תודה לכולם על השלמת המשימה. ברדיו אומרים: "בבית הקברות בבית שמש יובא אחר הצהריים למנוחות סרן ליאור סיוון שנפל בקרב ברצועה. הותיר אחריו אשה בהריון ובן. יהי זכרו ברוך". אנחנו בעמדה עם דמעות בעיניים.

מהירות בלי פשרות

רס"ן נדב בר-אלי | קל"ח 55

הרבה מאוד מחיילי פגשתי לראשונה בשבת ה-7 באוקטובר. נכנסתי לתפקיד רק חודשיים קודם לכן ולא היה אירוע או תרגיל שבו נכחו כולם. סיטואציה מורכבת לכל מפקד בשגרה ודימונית בעבור מפקד במלחמה. האמת שהייתי רגוע. ידעתי בוודאות שקודמי בתפקיד גייסו ואימנו את האנשים הטובים ביותר למשימות הקשות ביותר.

מחסני החירום נפתחו והמערך הלוגיסטי כולו עבר באחת למוד של מלחמה. לא תרגיל פתע, לא "מלחמה מחר", אלא מלחמה שכבר התחילה וצריך לרדוף אחריה. גדוד 71 ירד תוך 8 שעות לדרום ונכנס מיד ללחימה. הסטנדרט הזה ילווה אותנו ואת החטיבה כולה כל ימי המלחמה - להיות המהירים ביותר בכל מצב בלי להתפשר על דבר.

המלכ"א (מכלול לוגיסטיקה וכוח אדם) הוא מכלול המרכז תחתיו את כל גורמי הסיוע המנהלתי של החטיבה. 6 תאים הפועלים בסינרגיה ואחראיים על המענה הלוגיסטי לכוחות. המכלול מורכב מתא ההספקה האמון על מזון, תחמושת ואמצעים. תא הרפואה האחראי על פינוי וטיפול בפצועים. תא הטנ"א (טכנולוגיה ואחזקה) המייצר את כשירות אמצעי החטיבה. תא השלישות והרבנות עוסק בפרט ובכ"א ותא מיון והפצה המסנכרן את הכל.

יותר מחודש עבר בין פרוץ המלחמה עד שאנחנו נכנסנו לתוכה במלוא העוצמה כצק"ח מתמך. צברנו הרבה ניסיון בימים שלפני התמרון והשתפרנו מרגע לרגע. ביום רביעי ה-6 בדצמבר החל לנוע ה"מבצע הלוגיסטי" הראשון של הצק"ח.

12 משאיות וכלים חצו את המכשול לכיוון מערב, עם הפנים לחאן יונס.

גדודי הצק"ח כבר נלחמו בעומק

השטח והמטרה הייתה לחבור

אליהם במהירות וביעילות

האפשרית. היה לנו זמן

להתכונן ולהתאמן בדיוק

לתרחיש הזה, הרגשנו

את כובד האחריות וידענו

שאנחנו מוכנים. על מבצעים

לוגיסטיים התאמנו רבות,

הכרנו את השיטה, מה נדרש

ובאיזו טכניקה צריך לבצע. החבירה

הראשונה לכוחות באותו לילה הייתה

מושלמת. עשינו בהמשך המלחמה עוד 50

מבצעים במתארים ומורכבויות שונים.

זכיתי להכיר ולהיות חלק ממערך איכותי,

חזק ונכון, הבנוי מאנשי הסדיר והמילואים,

ותיקים וצעירים, שאמרו "הנני" והתייצבו

למשימה הערכית והחשובה של הגנת

המולדת. בזכות האנשים המרכיבים את

המלכ"א ואת פלוגות הסיוע המנהלתי

בגדודים, הצלחנו לעמוד במשימתנו ולתת

מענה איכותי לאורך כל שלבי הלחימה. צו

ההיסטוריה קרא לנו להיות נכונים למערכה

ונהיה נכונים לה בכל קריאה עתידית.

עושים סדר בבלאגן

סרן (מיל') יחיעם שרלו
וסא"ל (מיל') ג'ו נסימוב
כוח התמד"ה* 55

*התמד"ה: החפות, הטעות, מעברים, דרגים, המשכיות

שטחי כינוס, חבירה לרבש"צים, איתור צירים, נפ"קים ותרגילים. האווירה טובה והסיפורים כמו תמיד אבל המלחמה בדרום ומה איתנו? הראשון שנוגע בגדר הרצועה הוא מכוח התמד"ה שמנתב את הדרך לכוחות החטיבה. הפרצה הכי מפורסמת של המחבלים הופכת לעמדה הקדמית שלנו. בכיפור קראו לזה "החצר", בעזה קוראים לזה "דניאל". אנחנו עושים סדר בכאוס שנקרא מעברים ושיירות, כי אנחנו מכירים את הביזנס כבר 40 שנה. פקקים ובלגאן לא טובים למלחמה.

איתנו גם דור הממשיכים "המתנים". מתן הבן של ג'ו נסימוב, מתן הבן של צפריר רונן ובעומק, עם גדוד הטנקים, מתן הבן של ניר משיח. לילה אחד, מגיעים למעבר שלושה סדירים, "אנחנו מחטיבת כפיר, תיכף עוזבים את הגזרה. תודה לכם", הם אומרים. "תודה על מה אנחנו שואלים?". "תודה על שהייתם פה, עוגן יציב ובטוח. תמיד חייכתם, ברכתם, סימנתם וניתבתם, כשהגענו אליכם הרגשנו בבית. תודה אחים".

שערי עזה

נתנאל אלינסון | גדיס"ר 55

כשקוראים בתנ"ך על הדמויות שעיצבו את עמנו, מתחברים לשורשים עמוקים וגם מזקקים תובנות משמעותיות לימינו. כך גם בסיפור שמשון והעיר עזה שסופו מתרחש בעזה וסביבותיה, באחד הסיפורים המפורסמים בתנ"ך, פרק רלוונטי לימינו.

שמשון חי בסוף תקופת השופטים. הוא נאבק מול העם הפלשתי ששכן במישור החוף הדרומי. הפלשתים הסבו נזק גדול לישראל תוך שהם פולשים מעת לעת לכפרים הישראליים ועושים ככל העולה על רוחם. שמשון נלחם מולם בדרכים ערמומיות ולא שגרתיות. גם לאחר שהפך למבוקש מספר אחת אצל הפלשתים הוא לא חשש להיכנס גם למקומות המסוכנים ביותר. כך, למשל, שמשון נכנס לעיר עזה ובאמצע הלילה עקר

את שני שערי העיר הכבדים ונשא אותם על כתפיו מערבה. עזה נחשבה לעיר פלשתית "עזה", בלתי חדירה. כשמשון עוקר את שערי העיר הוא למעשה מראה לפלשתים: אין לי בעיה להיכנס גם למקום שחשבתם שהוא הכי בטוח. שערי עירכם בידי!

סיפור מותו של שמשון, גם הוא בעזה והוא, ללא ספק, אחד המפורסמים בתנ"ך: לאחר ניצול חולשתו של שמשון לנשים, הם שבו את שמשון, גזזו את שיערו/סוד כוחו וניקרו את עיניו. הם ערכו מסיבה כדי לשמוח במפלתו של שמשון. אלפי פלשתים חגגו וצחקו על שמשון השבוי. אבל אז, בשעה שהיה נראה שהפלשתים שולטים במצב, מתפלל שמשון ומבקש שכוחו יחזור אליו: "זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה"

שמשון דוחף את עמודי התמך של הארמון הפלשתי באומרו "תמות נפשי עם פלשתים". הבית קורס על שמשון ועל הפלשתים וכך גם ברגעיו האחרונים שמשון מביא תשועה גדולה לעמו.

בתוך כל הסיפור ההירואי, דווקא פסוק הסיום, פסוק שבדרך כלל קוראים אותו בחופזה, הוא הפסוק המרגש ביותר.

בפסוק מתואר איך לאחר מותו של שמשון, יורדים אחיו ללב עזה, מוציאים את גופתו מבין ההריסות ומחזירים אותה הביתה לקבורה מכובדת. זאת, תוך הסיכון האדיר של להיכנס ללב השטח העזתי הפלשתי. כך, בסיפור הערבות ההדדית המופלא הזה מסתיים סיפורו של שמשון.

כמו שמשון גם אנחנו נלחמים כדי לאפשר את החיים בישראל נוכח המבקשים לטבח בנו. כמו שמשון אנחנו מראים שכתפינו רחבות מספיק לשאת את שערי עזה הכבדים ולהיכנס ולצאת בהם מתי שנרצה. כמו שמשון, גם אנחנו קמנו בעוצמה דווקא מאחד מרגעי השפל הגדולים שלנו. והכי חשוב, כמו אחיו של שמשון, גם אנחנו מוכנים להגיע לכל מקום כדי לחלץ את אחינו ואחיותינו הלכודים.

הערבות ההדדית היא מאבני היסוד החשובות של המלחמה הזאת, וזכינו כאן בחטיבה להראות את הרעות והאחדות בינינו בלחימה שמשונית בשערי עזה, למען אחינו ואחיותינו. "זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה".

לשמור על קשר

רס"ן נדב טלקר | קשר"ח 55

עם גדוד 71 שירד בחיפזון לדרום ב-7 באוקטובר, ירד גם רק"ש 115. בשעות שבהן בכל הגזרה היו בעיות קשר בגלל נפילת האתרים, יכלו הגדוד והחטיבה לדבר עם הקדמית בביל"וי. פלח"ק 55 הוא שילוב של ותיקים וצעירים המשלבים ניסיון רב שנים עם קידמה ועדכניות טכנולוגית. הפלוגה היא שילוב מקצועות מגוונים: לוחמים, טכנאים, אנשי צופן, עומק ושו"ב, רכב, מנהלה, מנהלי רשת וסמב"צים. מחלקות הפלח"ק בחירום הן משולש שבבסיסו מכלול תקשוב ולצדו אורחה טכנו-לוגיסטית אשר תומכת במאמץ התמרון. ובקודקוד: לוחמי התקשוב.

במלחמה עבד המשולש באופן יעיל: אנשי התקשוב אפשרו רציפות בחפ"קים, הפעלת רק"שים שעבדו בתצורת לוחמים-מפעילים, הכנסת צוותי "הפורמולה" שפעלו לטיוב הקשר והמערכות בשטח. ביצענו אינספור מבצעים לוגיסטיים, שליטה בצופן, תמיכה בקדמית ובמכלולי המבצעים ועד לקליטת אמל"ח והסבת "בזק" כחלק מההתפתחות הדיגיטלית תוך כדי לחימה.

המלחמה העניקה הזדמנות לראות את עוצמת המערך הנשענת על מסורת ארוכת שנים. המלחמה העניקה לי את הזכות לפקד על חבורת אנשים מקצועית שביצעו עבודתם בצורה מדהימה.

בשלב הלחימה העצימה נכנס בעוצמה כואבת נושא הנפגעים - פצועים והרוגים. אנחנו נדרשים לרגישות עילאית ושליטה למופת בעצמנו תוך כדי האירועים ואחר כך. כאן השתלבו ותיקי החטיבה והעמותה בראשות ליאור סיני וסא"ל (מיל') אלי כהן, שעטפו את החטיבה בליווי המשפחות והפצועים. הוותיקים נרתמו לכל אתגר ומשימה כמגוייסים באופן מלא מלא אך בלי צו. ה"יחד" הזה איפשר חזרה של הלוחמים לקרב ולעשייה, למשימה של הגנה על הבית ועל המדינה מבלי לעכל עד הסוף, לשקוע במחשבות מכבידות ולאבד זמן.

אנחנו מלאי הערכה לכל חיילי המילואים בחטיבה, שעצרו את חייהם והתייצבו למשימה. אנחנו מצדיעים לחבר שנפצע וממהר לחזור, כי החברים צריכים אותו - אנשים מדהימים שרק רוצים לתת ולתרום. הוקרה למשפחות שחיבקו לאורך כל הדרך, לאזרחים שבאו ונתנו ולעמותות חוד החנית בראשות ליאור סיני שהתייצבה ועטפה את החטיבה באמצעי מבצעים מצילי חיים ובאמצעים מחבקי לוחמים.

לומדים בתבונה

סא"ל (מיל') דותן רובנר | מפקד עורף 55

בשטח כפר עזה ואיסוף חללים מהתופת שהתרחשה. זו משימת קודש חסרת תקדים בעבורנו, בעצם בעבור כולם. רב החטיבה רס"ן (מיל') יעקב אייכנשטיין מוביל כמו תמיד את המשימה בתבונה ורגישות. זמן האימון שלנו, במקביל לחימה שכבר מתנהלת בדרום, נותן לנו את האפשרות ללמוד ולהפיק לקחים מיחידות מקבילות בכל הנושא המבצעי והלוגיסטי. הכי חשוב להפנים את הניסיון של האחרים ולהימנע משגיאות, לקראת הלחימה שלנו.

קשה לעבור את השער של ביל"וי בשבת בבוקר. כולם רוצים להיכנס והשער צר. זה המבחן שלנו וחייבים להגיע כמה שיותר מהר למלחמה. גדוד 71 יוצא ראשון עם המח"ט. הזמן קריטי. אם לא נגיע בזמן, עוד ישראלים, יירצחו. מעבר לכל מה שצריך לעשות בימ"ח, גם יש טלפונים מכל עבר, נון סטופ. הוותיקים והחברים רוצים להתגייס למלחמה. אני אומר תודה מכל הלב ומבטיח לחזור אליהם כשיהיה יותר זמן. כוחות רבנות ולוחמים נדרשים לסריקות

סגירת מעגלים של רגש ותמיכה

ליאור סיני | מנכ"ל עמותת 55

רבים מפצועי החטיבה פגשו אנשי חטיבה כבר ברדתם מהמסוק בבית החולים. בחאן יונס סוגרים מעגלי מודיעין, תצפית ואש - בסורוקה סוגרים מעגלים אנושיים ורגשיים בזמנים בלתי אפשריים. אלה מעגלים משמעותיים לא פחות מכל מעגל מבצעי שנסגר - למדנו כמה גדולה השפעתם על הלוחמים שלנו והמשפחות.

הדיווחים הגיעו אלינו מהשטח בזמן אמת ואל המנחתים דהרו אנשי חטיבה ומתנדבים וותיקים כדי להיות שם כשפצועי החטיבה יגיעו. היינו לידם בחדרי הטראומה, עברנו איתם למיון, לחדרי הניתוח ולמחלקות. קיבלנו את המשפחות שהגיעו לפתח בית החולים מבועותות.

אני מקבל הודעה על פצוע שאני מכיר, הוא בדרך לארץ. אני מכיר גם את אביו. דיברנו במהלך המלחמה, עידכנתי אותו מה קורה. אמרתי שהוא במקום שקט, אין מה לדאוג. הם מגיעים לבית החולים. אני מסתיר את סערת הרגשות שלי. הלוחם בניתוח קשה. אני בחוץ עם האב, האם ובת הזוג. כולנו יודעים שהחיים משתנים ללא היכר

בשניות אלה ממש. הכדור חדר ללסת ופגע בארובת העין. מה קורה שם בחדר הניתוח? דלתות נפתחות ומנתח מותש מוסר כי נראה שהמוח לא נפגע אך יידרש שיחזור של פניו של הפצוע.

המשפחה ממוטטת אבל עם קצת תקווה. האבא ממלמל לעברי: "אמרת שזה רק ציר לוגיסטי...". מתחבקים והוא דומע. כל יום יש התקדמות קטנה. רופא העיניים מדווח שאין פגיעה, הסריקה מבהירה שגם המוח בסדר. עוד כמה ימים והלוחם כבר כותב כמה משפטים, מזהה את הדמויות ומנסה לקום. אחרי חודש הוא בשיקום, תוך כדי ניתוחים ועוד ניתוחים.

יותר מ-100 לוחמי החטיבה נפצעו בקרבות, מהם 25 נותרו מאושפזים במצב קשה ובינוני. הפצוע הקשה ביותר שלנו הוא סרן סער גנור מפקד טנק בגדוד 7029 שמאושפז עדיין פצוע ראש מורדם ומונשם במחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים סורוקה. ותיקי חטיבה 55 בראשות יו"ר העמותה סא"ל (מיל) אלי כהן התגייסו למאמץ ליווי המשפחות והנוכחות בהלוויות 12 חיילי

הצק"ח שלנו. לוחמי ששת הימים, יום כיפור ולבנון הראשונה, מכל גדודי החטיבה, נרתמו למשימה. עשרות מתנדבים שעוברים בין המחלקות בבתי החולים, אל בתי הקברות ומשם לבתי המשפחות לשבעה.

במקביל לחללים ולפצועים עסקנו ברווחת הלוחמים. תרומות שנאספו בכל העולם והפכו לצידוד לחימה. את האופרציה ניהל רס"ן (מיל) עמיר שוסטר מנהל הכספים של העמותה. רכשנו 120 רחפנים שנמסרו לכוחות והפכו לעיניים הקדמיות-עיליות. רחפנים שהצילו חיים, יותר מפעם אחת. תחושת הסיפוק אדירה.

במגננים של צק"ח 55 הוצבו 8 עמדות תצפית טרמית. מצלמות עם צידוד 360 מעלות. החייל שמתפעל אותן נמצא במדרון אחורי מוגן מירי. עלות כל עמדה כזו 40 אלף שקל. בימי המלחמה מת לנו אלוף משנה במילואים אריק אכמון, בן 90, קמ"ן 55 במלחמת ששת הימים בירושלים וסמח"ט במלחמת יום הכיפורים. עמוד תווך יחיד במינו למשך עשרות שנים בחטיבה. גם שם היינו. זו המסורת, זו הרוח.

השכם השכם בבקר יצאנו לדרךנו
יצאנו לדרךנו שקטים ונדמים.
עקבות הסערה היו בכל מקום
כמו צללים גדולים, כמו עדים אלמים.

השכם השכם בבקר יצאנו לדרךנו
מלים שלא אמרנו הכונו בשתיקה.
עקבות הסערה היו בכל מקום,
ידענו שצפויה עוד דרך ארכה.

אחר כך עלתה השמש מול עינינו הלאות
והאירה באור חדש את הקר והבדידות,
וכל מי שהיה שם יכול היה לראות
כמה אותות חמים של ידידות.

אחר כך הלכנו יחד מול השמש העולה
שהאירה את עולמו של כל איש באור חדש.
הבטחנו לעצמנו ללמד מהתחלה
מה פשר טוב או רע, טמא או מקדש.

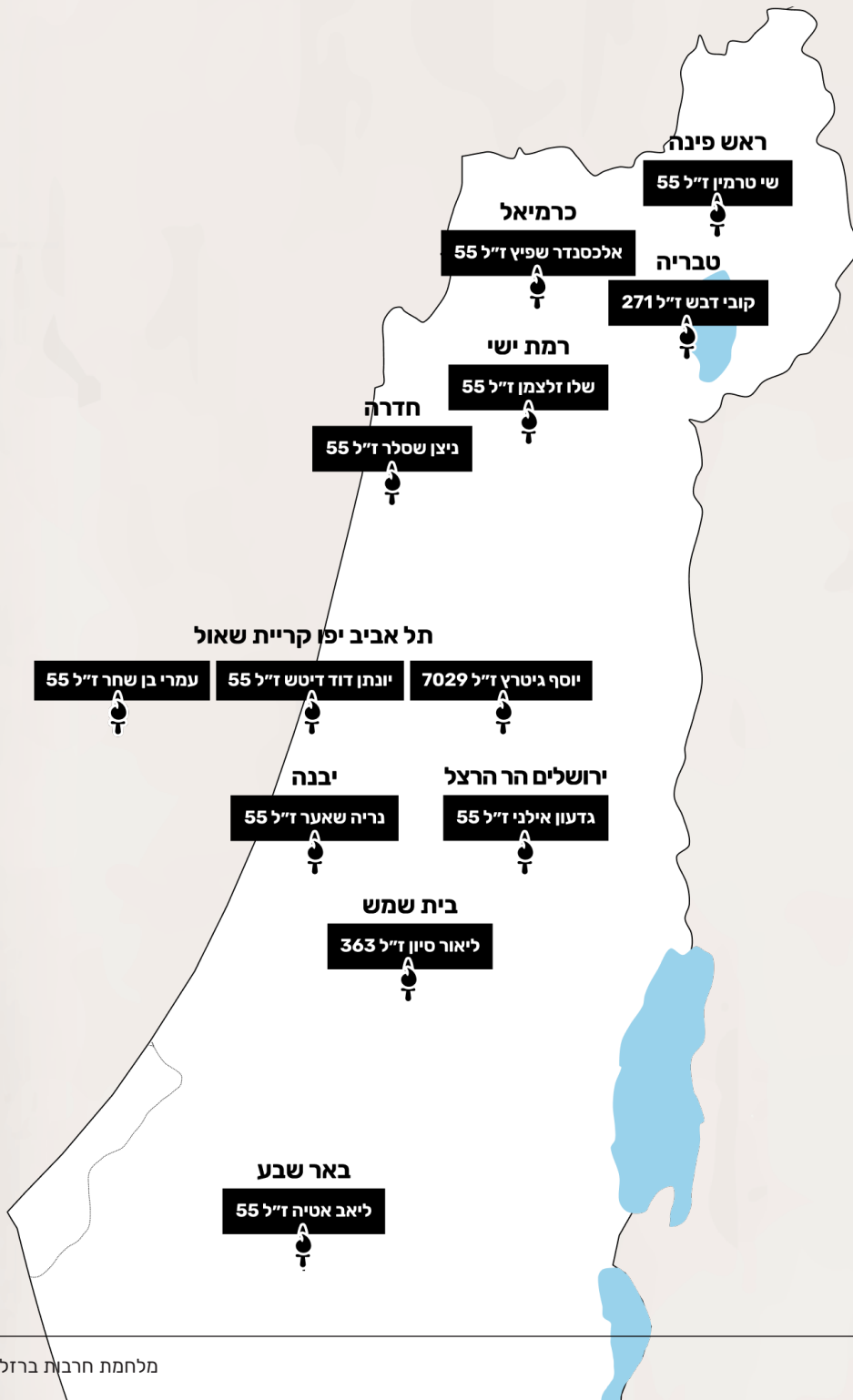
השכם השכם בבקר יצאנו לדרךנו
הפקרנו את פנינו לרוח הקרה.
עקבות הסערה היו בכל מקום
כמו חותם בוער, כמו צעקה מרה.

אחר כך זרחה השמש על אחינו הנחים
והאירה באור חדש את פצעינו הגלויים.
לאט לאט למדנו לשוב ולהבחין
בכח המפלא של החיים.

אחר כך זרחה השמש ברה וברחמים
והאירה באור חדש את האימה והתקוה,
וכל מי שהיה שם בקש לו נחומים
בחסד ומסירות, סליחה ואהבה.

השכם השכם בבקר יצאנו לדרךנו.

מילים: רחל שפירא

רס"ם (מילי)
קובי דבש ז"ל
נפל בקרב בחאן יונס

פלוגה ג', גדחה"ן 271 | טבריה

בנם של אביבה וברוך. בעלה של כנרת.
אביהם של אגם, שליו ותהל.

המשפחה מספרת:

נולד בחולון, אח בכור ל-5 אחים ששירתו בחיל ההנדסה הקרבית. בצעירותו שיחק בנבחרת הכדורסל של חולון. אהב עבודת כפיים, מכונאות ורכבים ועבד כטכנאי רכבים בניידת חילוץ של AVIS. במהלך שירותו הסדיר בגדוד 601 של הנדסה קרבית היה לוחם, פלס וצלף. "קובי חיים שלנו, היית אהוב על כולם ואהבת תמיד לעזור לכולם. כל כך צנוע ושקט. הלכת כגיבור. יהי זכרך ברוך".

מתוך ההספד של אחיו לירן:

"אח שלי היקר, פשוט לא נתפס לדבר עליו בזמן עבר. הבן אדם הכי שקט בעולם, עם הלב הכי גדול שיש. התנדב לשרת את המדינה כמו בכל הזדמנות. איפה שרק אפשר לתרום ולתת היה הראשון. תמיד היה חייל מצטיין עוד מהסדיר, אף פעם לא התלונן, תמיד היה מורעל. אני מקווה שלא סבלת יותר מדי. אוהב אותך לעד".

החברים מספרים:

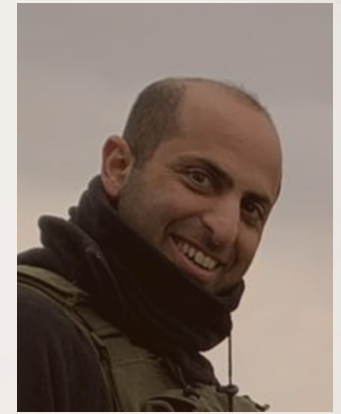
קובי היה איש של עשייה ונתינה, חבריו לשירות מספרים שמעולם לא סירב לעזור לחבר, התנדב תמיד לכל משימה בבית או בצבא, ודאג לעשות הכל בשקט ובענווה. ערך המשפחה היה עליון בעיניו יחד עם רוח התנדבות, והם הובילו את קו מעשיו בכל היבטי חייו. רוח התנדבות זו באה לידי ביטוי גם כאשר בחר להתנדב לשירות מילואים במסגרת מלחמת חרבות ברזל, למרות שעבר את גיל השחרור. קובי, לעולם לא נשכח אותך ואת האור שהפצת.

רס"ל (מילי)
נריה שאער ז"ל
נפל בצפון חאן יונס

גדוד 66, חטיבה 55 | יבנה

בנם של ענת וראובן. אח לאוהד והדר.

המשפחה מספרת:

נריה למד בביה"ס יסודי "רבן גמליאל" ביבנה, בישיבה התיכונית בני עקיבא "אור עציון", ובישיבת ההסדר בשדרות. נריה התנדב לגדוד 890 של הצנחנים ובמילואים שירת בפלוגה ג', גדוד 66 של עוצבת חוד החנית. נריה היה אדם טוב לב, צנוע ושקט ומאוד נוכח. הוא היה אהוב מאוד על חבריו. אהב לטייל בעולם ולעשות סקי, זה היה תחביב אותו טיפח. נריה היה הלב של הבית, הוא גר בבית ודאג להוריו. היה דוד אהוב על האחיינים, המשפחה הייתה בעיניו ערך עליון. חבריו הרבים סיפרו על אדם טוב לב וחבר טוב, שתמיד עוזר ודואג לכולם במה שצריך. חבריו לנשק ספרו על לוחם טוב, מהוותיקים והמתמידים להגיע לשירות מילואים. מספר מפקדו של נריה באחת משיחותיו עם המשפחה, במהלך הימים של ההמתנה טרם הכניסה לרצועת עזה אמר: "איני מפחד, אני רוצה להיות חלק ממה שהו גדול." יהי זכרו ברוך

מפקד הפלוגה אליה פוקס מספר:

"נריה היה לוחם שהתנדב ראשון לכל משימה. הוא השרה סביבו אירה טובה והיווה גורם מלכד בפלוגה. נריה נפל בקרב מול מחבלים בעיר חאן יונס, בשעה שצעד בראש הפלוגה כ"כקלע חוד".

חברו יוחאי רבינו אומר:

"נריה היה החיוך המאיר והתמידי של המחלקה. המבוכה התמידית שהייתה לו על הפנים הפכה אותו להיות מרכז העניינים. הוא היה נחוש, מתמיד, "מדוגם" ומסודר מאוד. כמה אהבנו להביך אותו רק כדי לשמוע את הצחוק המתגלגל שלו. אהבנו אותו והוא יחסר לנו מאוד".

רס"ר (מילי) עמרי בן שחר ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

פלחה"ן, גדס"ר 6623 | גבעתיים

בנם של ענת וראובן. בעלה של ליאור.
אחיו התאום של נדב.

המשפחה מספרת:

עמרי היה בן אוהב להוריו ענת וראובן, החבר הכי טוב לאחיו התאום נדב, ובן הזוג המושלם לליאור. גדל והתחנך בגבעתיים, היה חניך ומדריך מוערך בצופים, עסק בענפי ספורט שונים ולאחרונה ריצה וגלישת גלים. הכין עצמו לשירות בצבא והגיע בגאווה לפלחה"ן צנחנים.

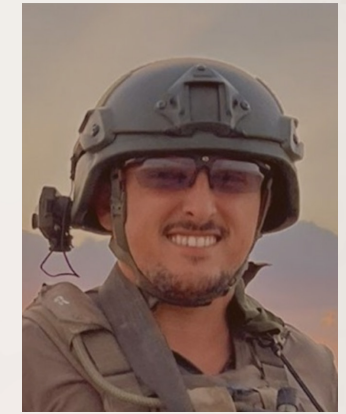
עם שחרורו יצא למסעות בארץ ובעולם ונהנה מאוכל טוב, בילויים, וכל מה שעושה את החיים שמחים יותר.

עמרי היה אהוב ומוקף בחברים. אופטימי, רגיש, ערכי, טוב לב, סקרן, נחוש ודבק במטרה. הדבר שהכי בלט בו הוא החיוך שלו - חיוך רחב שהאיר אותו ואת כל המקומות שבהם נכח, עם אנרגיה חיובית מדהימה שהפיץ בכל מקום.

עמרי יצא למלחמה כגיבור היוצא להגן על משפחתו, חבריו ומדינתו, וכגיבור יישאר לנצח בלבנו. היינו רוצים שכל אחד ייאמץ תכונה אחת של עמרי, ולו רק את החיוך החם והרחב שלו - והעולם יהיה טוב יותר!

החברים מספרים:

עמרי, מוזר להיפרד מחלק כל כך משמעותי מהצוות. "התינוק" של הצוות, קראנו לך. היית לוחם אמיץ ומקצוען, חותר למגע, חבר נפש, לב זהב ורצון אינסופי לנתינה. הרגשנו כמה המסירות והרצון שלך לעזור באו מאהבה ואכפתיות להצלחת הצוות והפלוגה. ההתנהגות והאישיות שלך השפיעו על כל מי שלחם לצדך. ידענו כמה משפחתיות הייתה ערך עליון עבורך. אהבת לחיות את החיים בצניעות, ליהנות עם חברים, משפחה ועם בת הזוג שלך. הקפדת לא לפספס אף אימון במילואים ותמיד הגעת מוכן עם חיוך והרגשה טובה. עמרי, הרוח שלך תמשיך ללוות את הצוות והפלוגה ולהיות בעבורנו מצפן.

רס"ם (מילי) יונתן דוד דיטש ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

פלחה"ן, גדס"ר 6623 | חריש

בנם של קרין ולאונרד. בעלה של מורן.
אביו של ארי. אח לסמנתה וקלי.

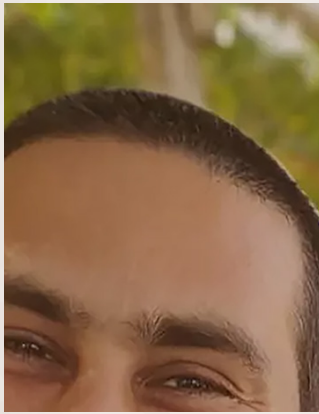
המשפחה מספרת:

בן, אח, בעל מסור, אב מדהים וחבר של כולם. מסר את חייו בהגנה על מולדתו, על משפחתו ועל חבריו. דיטש לא יכול היה לשאת את המחשבה שילחמו בלעדיו.

גדל בתל אביב ואסף חברים מכל הארץ. תמיד היה הגרעין שמחבר בין כולם. תמיד חיוך גדול על הפנים. אופטימי בעל אנרגיות ושמחת חיים מדבקת. בכל מקום אליו היה מגיע, הוא היה הופך למרכז העניינים. כל אדם שפגש העיד שהרגיש שהוא חברו הטוב ביותר, בשל היחס המיוחד והאישיות הכובשת שלו. דיטש היה אומר "יהיה פסדר" והאמין שכך יקרה. הוא יחסר לכולנו. מתגעגעים לחיוך המקסים שלו.

החברים מספרים:

"יונתן, היית עמוד התווך של הצוות וחלק מהגרעין הוותיק שתרים לפלוגה מכל הלב. כאדם מסור ומקצוען, מיד לאחר מתקפת הפתע, בעודך בחו"ל, ידעת שאתה חייב לעלות על מדים ולהצטרף. חתרת למגע, הובלת וסחפת את כולנו, תמיד באהבה ליחידה ואלינו, כחלק בלתי נפרד ממי שהיית. למילואים תמיד הגעת עם החיוך שעשה לכולנו הרגשה טובה, חיוך שהפיץ אור אפילו בימים הקשים שעברו עלינו. גם בשטח כשכולנו רחוקים מהבית, בעזרת האופטימיות והשטותניקיות ידעת להעלות את המורל, להצחיק, לשמח ולשים את טובת האחר לפניך. אוהבים אותך לנצח."

רס"ם (מילי)
גדעון אילני ז"ל
נפל בקרב בחאן יונס

פלוגה ג', גדוד 28, חטיבה 55 | עשהאל

בנם של מלי ומנשה. בעלה של אסתר. אביהם של גפן, מעיין, נעה הלל, דוד ויעל. אח לחמוטל, נעמה, נדב, אלחנן ואמית.

המשפחה מספרת:

גדעון היה דוקטורנט מבריק במחלקה לפיזיקה באוניברסיטת בן גוריון. השלים תואר ראשון, והמשיך לתואר שני ושלישי. שש שנים חקר צבירי גלקסיות. סטודנט מצטיין ומתרגל מסור, על סף סיום הדוקטורט שלו באסטרופיזיקה. גדעון שירת במילואים יותר מעשור.

גדעון נולד וגדל במצפה יריחו. ברוך כישרונות ומצטיין בכל מסלול לימודיו; מבית הספר היסודי ועד לדוקטורט באסטרופיזיקה. מעולם לא נפנף בחכמתו המיוחדת, התעניין בתחומים רבים והיה איש אשכולות.

חיוך ומאור פנים היו על פניו תמיד. ישר והגון ומצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם. קיבל כל אדם בסבר פנים יפות. אהב שלום והתרחק ממחלוקות. לוחם נאמן לאלוקיו, אוהב תורתו, עמו וארצו. גדעון היה בעל אוהב לאשתו ואב מסור המשקיע את מרצו וזמנו בטיפוח ילדיו. היה ירא שמים שקבע עתים לתורה וקירב אליה את סביבותיו. "איפה יש עוד אנשים כמו האיש ההוא"?

מפקדו מספר:

"מהרגע שהגעתי לפלוגה והכרתי אותך פגשתי חיוך ענק מרוח על פנים מאירות. חיוך שקט, שלא מכביר במילים. לוחם אמיתי, איש תורה ורוח, רחב אופקים, המנצל כל רגע לבל יתבזבז. אחרי נפילתו שינתה הפלוגה את שמה ל"פלוגת גדעון".

חברו מספר:

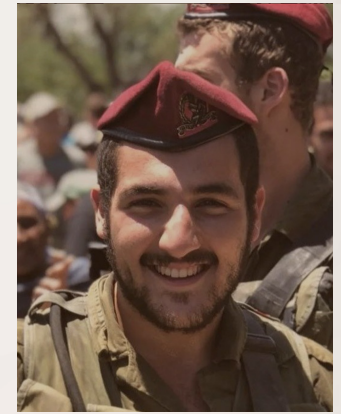
"גדעון הוא דמות מופת. מעולם לא התלונן, תמיד עם חיוך. היו לו הכי הרבה ילדים בבית אך הוא מעולם לא דרש לצאת לפני אחרים. איש של טהרה פנימית, כזו שיודעת להיות עם כולם, לא מורם, נקי מגינונים ושמור מהשפה הרדודה והבוטה של ההוויה הצבאית".

רס"ר (מילי)
ליאב אטיה ז"ל
נפל בקרב בחאן יונס

פלחה"ן, גדס"ר 6623 | באר שבע

בנם של רבקה אוריט ודוד. אח לשגית, מתן, נתנאל ואביאל. בן זוגה של הדו.

המשפחה מספרת:

"תחלום, תאמין ותטעם מהכל. ותזכור - תמיד חיוך גדול". ליאב היה איש חם ואוהב. ידע, בעזרת אופיו, להתבלט בכל מקום. זאת בזכות האנרגיות, הרצון לעשות כל דבר הכי טוב ובעיקר בשל החיוך והשמחה שהקרין. ליאב אהב לבשל ולאפות. בער בו צורך לחקור כל תבלין, פרי או ירק. אהב במיוחד לשתול, לזרוע ולגדל ירקות ופירות והיה מעולה בהכנת פיצות. פינק את המשפחה בארוחות מיוחדות והתחרה על מי מבשל, ממנגל או אופה יותר טוב.

ליאב היה סטודנט להנדסת בניין ובזמנו הפנוי, עסק בספורט, צפה באנימה, שיחק במשחקי מחשב והרבה לטייל בארץ. מורשתו תמשיך לחיות בליבנו ובזיכרונות היקרים לנו. במוותו ציווה לנו את החיים

החברים מספרים:

כלוחם בפלחה"ן תמיד היית מקצוען ומתוקתק. להיות סמל היה כמו דרך חיים בעבורך, אבל בשבילנו היית בעיקר השף. "הבשלין". כל פעם ידעת להכין משהו עם מה שיש ("לטונה מעושנת צריך ארבע חתיכות נייר טואלט, מתכון בדוק"). הסדר והארגון שלך הפכו את הצוות לרציני והמוביל, גם אחרי שהלכת. הקפדנות, הפיקודיות וההשקעה באו מאהבה, אכפתיות והשקעה. למילואים, באימונים ובקו, הגעת מוכן ומאורגן, עוררת השראה בכולנו, ביטחון ורוגע. גם בלחימה, בזכות הכריזמה והחיוך, הבאת אחדות ומשפחתיות.

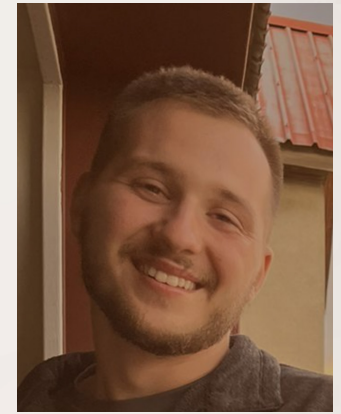

סרור (מילי) ליאור סיון ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

גדוד 363, חטיבה 10 | בית שמש

בנם של עדינה ודן. בעלה של ליאב. אביהם של טל ושקד-אור. אח לאילן, גבריאל, מעיין ואבינעם.

רס"ל (מילי) שלו זלצמן ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

פלנ"ט, גדס"ר 6623 | רמת ישי

בנם של אלה ומיכאל. אח לגיר וליגור. בן זוגה של גפן.

המשפחה מספרת:

"שמש עלי אדמות". ליאור היה הרבה דברים. ליאור היה בן, אבא ובן זוג מדהים. מהנדס, מפקד מחלקה, סטודנט מצטיין, חיית מסיבות, חולה טיולים, איש שיח, חבר אמת. לצד כל החוויות הגדולות, נתגעגע לנצח לפשטות, לשמחה ולצחוק שלו.

החברים מספרים:

ליאור אהוב שלנו. אין דרך לתאר את המקום שלך בפלוגה ואת החור שנפער בליבנו. היית שילוב נדיר ומושלם של מפקד עם אופי, יופי ומקצוענות. היית דוגמה ומופת למשפחתיות, אשר הייתה בולטת ומורגשת היטב. אנו, משפחת פלוגת כ', מאמצים את הערך הזה במיוחד בימים אלה של מלחמה.

הפגנת אנושיות, חמימות ומנהיגות. היית אמיתי וכן, עם חיוך כובש כלפי חברי הפלוגה. ראית אותנו כשוויים ברוך ובאהבה. רוח המפקד שבך התאפיינה באווירת "אחריי", תמיד ללא מורא ופחד. היית בחור יפה בלורית ותואר, עם חיוך נצחי וכובש.

כשדיברת, כולם הקשיבו. כשחייכת כולם חייכו וכשהובלת כולם הלכו אחריך. פני הילד שלך הביאו איתם קריצת שובבות והקלה. פעלת לאיחוד וגיבור בין כולם בדרך מאירת פנים ונעימה. חתרת למצוינות ומקצוענות, לעולם לא ויתרת. הבאת את הפלוגה והגדוד להישגים חדשים של מקצוענות בטנקים. כאשר סיימת משימה, ניגשת ישר לטפל בטנק ורק לאחר מכן התפנית לטפל בעצמך. לימדת את כולנו לאהוב טנקים ואיך דופקים זחל. בכל דבר, היית מלמד את כולם לאהוב את מה שהם עושים.

אהבת את החיים, הקפדת לנצל ולמצות כל רגע בחיק המשפחה, להנות ולהתרגש מהדברים הקטנים, להעריך את הזמן ולהפוך אותו למלא באושר ושמחה. ליאור שלנו, האור הגדול במשפחת פלוגה כ'. בליבנו נזכור אותך תמיד.

המשפחה מספרת:

שלו היה בן לתפארת, האח הכי טוב, בן הזוג המושלם, והחבר הכי אהוב. השקיע והתמיד בכל מה שהאמין בו וחלם עליו, וחלם בענק. היה בן אדם כל כך חי והיה הוא עצמו במאה אחוז. כשהיית איתו הרגשת שגם אתה יכול להיות אתה במאה אחוז. תמיד חייך, צחק והצחיק את כולם, היה נשמה ענקית ומיוחדת והאיר באור המיוחד שלו כל מקום שהגיע אליו. תכנן כבר את המיליון הראשון והיה אוהד שרוף של ריאל. האור של שלו לנצח בלבנו והדמות והצחוק שלו מלווים את כולנו לעד.

החברים מספרים:

שלו, היית דמות משמעותית וחלק מרכזי מהצוות, כמו "פיטר פן" - הילד הנצחי עם החיוך המדבק. מקצוען, מבריק ושנון, לב מזהב ותמיד שם בשביל כולם. השפעת על כל אדם שפגשת. היית החבר המאחד והממגנט של הצוות, אהבת לחיות את החיים, לנצל כל רגע, ליהנות ולהתרגש מהדברים הקטנים, להעריך את הזמן ולהפוך אותו למלא באושר וצחוק. גם בשבועות הקשים אותם חווית עם הצוות, הצלחת עם האופי המיוחד, האופטימיות והיכולת להפוך כל רע לטוב - להעלות לכולם את המורל, להצחיק, לשמח ולהשרות רוגע. שלו היקר שלנו, היית "איש של בית ואיש של חוץ" הסתדרת בכל מקום ובכל סיטואציה וראית את הצד החיובי של המצב. הרוח שלך תמשיך ללוות את הצוות ואת הפלוגה ולהיות הבעבורם השראה. היכולת שלך להפיץ אור בחושך הכי גדול הייתה מדבקת ותחסר לכולנו.

רס"ל (מילי) שי טרמין ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

פלנ"ט, גדס"ר 6623 | ראש פינה

בנם של שלומית ואבי. אח לעמית ורוני.

המשפחה מספרת:

שי היה דור שישי במושבה ראש פינה. ילד של אהבה, עם חיוך ממיס, אישיות כובשת, מלא בנתינה אינסופית ועזרה לאחר. במשפחה ובכל אחת מתחנות חייו. טרם גיוסו לצבא, התנדב שי בשנת שירות בפנימיית אהבה. בעקבות שנה זו בחר ללמוד עבודה סוציאלית והיה עתיד להתחיל את לימודיו, עם רצון להפוך את העולם למקום טוב יותר. שי תמיד דאג לאחד ולחבר בין כולם ונגע בלבבותיהם של רבים. "הדבק של החבורה" כך הגדירו אותו חבריו ומכריו. מצעירותו למד לנגן בגיטרה ואורגן ובכל הזדמנות עם המשפחה והחברים היה מוציא את הגיטרה וסוחף את כולם אחריו בקולו ובנגינתו.

מסר שהשאיר שי, צוואתו: "נצור אהבה בדרכך, ודע את כל הסובב אותך"
(שיר בעיפרון, בית הבובות)

החברים מספרים:

שי, היית אדם אהוב ונערץ שפעל בצניעות ובמסירות, עם חיוך מדבק, עם יכולת הקשבה, עם התעניינות אמיתית באדם שמולך. עשית זאת ברגש, בדרכי נועם ועם המון ערכים מהבית ומהמשפחה, ששימשו עבורך כמגדלור המכוון את דרכך בעולם ושהשפיעו על כל מי שפגש בך. לחמת לצדנו בגבורה עילאית ומצאת את מותך כשאתה עטוף באהבת אחיך לנשק. תמיד היית דמות משמעותית ומרכזית בצוות. לוחם בחסד, מקצוען, חותר למגע ועושה הכל כדי לעמוד בכל משימה. אבל מעל הכל - חבר אמת. קראנו לך "הלב של הצוות", זה שמאחד את כולם, מגשר בין כולם. הצלחת הצוות הייתה קודמת להצלחתך שלך, תמיד דאגת לנו, החברים, ורק אחר כך לעצמך.

רס"ר (מילי) אלכסנדר שפיץ ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

פלנ"ט, גדס"ר 6623 | כרמיאל

בנם של לובוב ובוריס. בן זוגה של ריטה. אביו של עידן.
אח לאלונה, טטיאנה ופיוטר.

המשפחה מספרת:

את אלכס שלנו אי אפשר לסכם בכמה מילים - תמיד היה וישאר מיוחד במינו. האהבה שלו לחיים, למשפחה ולאנשים סביבו היו משהו מיוחד. כמה תכונות יפות בן אדם אחד, כמה ביטחון עצמי לצד הצניעות יותר מכל. אלכס שפיץ היה שפיץ בכל מה שעשה. גאוה של כולנו, אמיץ, נאמן, רגוע וקשוח, אך מלא ברגש. תמיד המודל לחיקוי ולהערצה לכולם - היה מספיק גם כמה דקות איתו, כדי להיכנס לשיחות עמוקות. את הצחוקים והאווירה שידע לייצר רק בנוכחותו שלו, אי אפשר לתאר. תמיד עם חיוך שלא ירד מהפנים, ועם צמד המילים "הכל בסדר". בכל סיטואציה אף פעם לא מתלונן ותמיד הראשון להתייבב, מוכן לקרב, מוכן להגן. אלכס היה אור גדול מאוד לכולנו. "כמה טוב השארת אחריך - איך כולם אומרים עלייך - היית מנצח"

החברים מספרים:

אלכס, בפלוגה כולנו קראנו לך שפיץ. השפיץ של הישראליות והציונות. עלית ארצה ועשית את ישראל לביתך החדש. במו ידך בנית את חייך כאן, וגדלת להיות מהבנים הטובים והמיוחדים של הארץ הזאת. לאחר שעלית, התגייסת לפלוגת העורב בסיירת צנחנים. כל לוחם יודע שמסלול ההכשרה בסיירת קשה במיוחד, אבל יש כאלה שמהקושי קמים וצומחים - כמוך, שרק עלית ועלית. בהיותך אדם מיוחד נגעת בכולנו. היית עבורנו מקצוען ומוביל, ועשית את המוטל עליך בצורה הטובה ביותר. תמיד היית מאורגן, מדויק ומעל לכל אדם מעניין וחכם. השפיץ של הצוות, השפיץ של חפ"ק המ"פ, השפיץ של הפלוגה. שפיץ, אף אחד לא עבר לידך סתם, איתך תמיד היה מפגש, שיחה עמוקה והשפעה. בשירות המילואים שלך בגדס"ר נגעת בכולם וכולם נגעו בך.

רס"ל (מילי) ניצן שסלר ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

גדוד 71, חטיבה 55 | חדרה

בנם של פרח וארז. אח לשי ושיר. בן זוגה של נטע.

המשפחה מספרת:

נישאר לעולם נשואים פלוס שלושה ונאהב אותך לנצח בכור שלנו. אח טוב ומשקיע בשי ובשיר. אהבת את החיים והם אהבו אותך פי מיליון. החמצה איומה היא מותך. משפט המחץ שלך היה "אני תמיד אסתדר. לא משנה למה ואיך". כואב לחשוב עליך שלא תזכה להינשא, להביא ילדים עם נטע. חיידך היו טובים ומלאים היית עטוף תמיד חברים - מהגן ועד הגדוד.

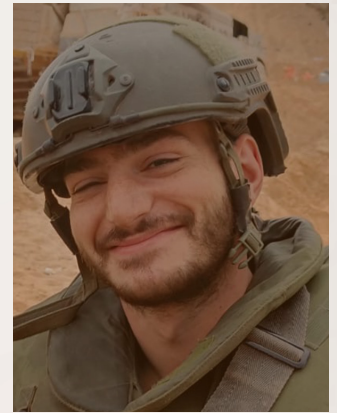
היית מאמץ הכדורגל הראשון של שי. המאמץ הכי טוב שלה. שי ושיר היו גאות באחייהן הצנחן הקרבי. היית ילד חזק, מוכשר, חכם בטירוף, יפוף, חתיך. הגננת ענת אמרה עליך בגן שאם יש 20 דרכים להשיג מטרה, אז אתה תמציא את הדרך ה-22 להשיג את המטרה שלך.

רצית להיות צנחן כמו אבא ודוד משה. למרות שאמרת לנו שאתה עלול למות, ולא רצית למות. מותך הפתיע אותנו - הצלחת להפתיע אותנו שוב. אבל אנחנו נרים את הראש כי אנחנו יודעים שכך היית רוצה שנעשה. נמשיך לחיות באהבה ונאהב את החיים כמו שאתה אהבת. שמור על קשר אהוב, בוא לבקר בחלומות. הקרבת את חיידך למען ארץ ישראל אהובתך. שלך לנצח נצחים אבא ארז, אמא פרח, שי אחותך הגדולה ושיר אחותך הקטנה, ומשי כלבתך השובבה. האוגדה נקמה את דמך בעזה הארורה...

החברים לפלוגה מספרים:

ניצן רק השתחרר והצטרף אלינו היישר לחילוץ התושבים מכפר עזה. יפה תואר ובלורית, עם חיידך כובש שהפך לסמל. נטע, בת הזוג שלו, חלקה איתו אהבה לשירי ארץ ישראל, ול"ארבע אחר הצהריים". אהבתו הנוספת, שהייתה עמוקה ורועשת: הפועל תל אביב.

ניצן היה שחקן כדורגל מחונן, וחבר מושבע בארגון האוהדים של הפועל, האולטראס. שלט חוצות לזכרו הוצב על ידס במרכז תל אביב לאחר נפילתו. בשבילנו היה לוחם-חבר שנרתם לכל משימה ותחת כל אלונקה. איש אמת, שותף לצחוק משחרר וגם כתף חמה כשצריך.

רס"ל (מילי) יוסף גיטרץ ז"ל

נפל בקרב בחאן יונס

חטיבה 179, גדוד 7029 | תל אביב

בנם של לריסה ויעקב. אחיהם של זאב, אידה, מיכאל ואסף.

המשפחה מספרת:

יוסף עלה לפני מספר שנים מארה"ב ולמד באוניברסיטת רייכמן לתואר ראשון במדעי המחשב באנגלית. מתמטיקאי, אהב מאוד לקרוא וללמוד. תמיד שאף להשתפר בכל מה שעשה ולקח ברצינות כל משימה. יוסף גויס לתפקיד לא קרבי אבל התעקש להיות לוחם. זאת הייתה תקופה משמעותית בחייו. הוא אמר שגילה "את הגרסה החדשה שלו" בצבא. היה סטודנט חרוץ וחדור מטרה, ידע בדיוק מה הוא רצה לעשות בעשור הבא של חייו - להקים חברה בתחום הביוטכנולוגיה. כשחזר למילואים בפעם אחרונה אחרי חופש קצר בבית, אמר לאמא: "אל תדאגי, אני עושה כעשיו את הדבר החשוב בחיי".

החברים מספרים:

לפעמים חשבנו שהוא שריונר "בטעות". ליוסף הייתה נפש של לוחם ביחידה מיוחדת. כולו לבוש טקטי, עם חשיבה טקטית. בכל פעם שעמדנו יותר מידי זמן באותו מקום, או שלא שברנו שגרה, הוא היה דורש מאיתנו לזוז, לשנות, לייצר אש, לשבור שגרה, שאם מישהו צופה רואה שידעו שיש כאן צוות מיומן. לא פחות חשוב מהנשק האישי שלו היה ה"גו-פרו" שתמיד היה צמוד אליו. לעיתים נדמה היה שכל התקפה בעזה הייתה נקבעת לפי זווית הצילום שלה. הייתה לו שאיפה בלתי פוסקת למקצועיות - בסוף כל נסיעה היה שואל אותנו: "מה אני יכול לעשות טוב יותר? איך אני יכול לשפר את הנהיגה שלי בטנק?" יוסף היה לוחם על, נהג הטנק המקצועי ביותר. שובר ג'עג'ועים מס' 1, לוחם במלוא מובן המילה ברמ"ח אבריו וש"ה גידיו.

המסר שיוסף השאיר במכתב לפני נפילתו:

"הייתי יכול לא ללכת לכאן ולהסתתר. אבל זה היה מנוגד לכל מה שאני מאמין ומעריך - ובמי שאני מחשיב את עצמי. לכן לא הייתה לי ברירה, והייתי עושה את אותו דבר אם הייתי יכול לבחור שוב. נפלתי בכבוד למען עמי. אין לי חרטות".

ציר זמן מלחמת חרבות ברזל

צק"ח 55

7 באוקטובר 2023 | בילו | כפר עזה

גיוס חטיבתי

גדוד 71 וחפ"ק מח"ט בלחימה בכפר עזה
שאר החטיבה בגיוס ו"זמן יקר" בבא"פ לכיש

8 באוקטובר | כפר עזה

קבלת אחריות חטיבתית על הקיבוץ וסביבתו

10 באוקטובר | כפר עזה

מבצע פינוי חללים מכפר עזה והעברת אחריות לחטיבה 5

11 באוקטובר | בא"פ לכיש

אימוני מסגרות

16 באוקטובר | רמת הגולן | מטולה

הקפצת חטיבה לרמה"ג לכוונות פיקודית פצ"ן
מבצעי הגנה ונוה"ק "מבצר ברזל" (מטולה)

19 בנובמבר | חירבת חזיעה

מבצע "ניר ועוז" (ת"פ 143)

5 בדצמבר | חאן יונס

מבצע "עצבי ברזל" במסגרת צוות הקרב האוגדתי של 98
תמרון להשגת שליטה מבצעית על הציר הלוגיסטי, ופתיחת ציר לוגיסטי
עד בי"ס נאפס

6 בדצמבר | חאן יונס

מעבר להגנה ותחילת מיסוד ציר לוגיסטי בגזרת החטיבה וסלילת הציר עם מצע

8 בדצמבר | חאן יונס

השלמת שליטה מבצעית עד קצה ג"ג גדסר (ציר קטשופ)

8-10 בדצמבר | חאן יונס

טיהור המרחב ופשיטות גדודיות - כל צק"ג בגזרתו

11 בדצמבר | חאן יונס

השלמת מיסוד ציר לוגיסטי בגזרת החטיבה והקמת מל"ק ראשוני

12 בדצמבר | חאן יונס

הפעלה ראשונה של אמצעי מיוחד לפיצוץ פירים בגזרת 71

19 בדצמבר | חאן יונס

פשיטה דו-גדודית לשכונת הדקלים (גדס"ר+7029)

21 בדצמבר | חאן יונס

השלמת מיסוד ציר לוגיסטי אוגדתי עד קצה ג"ג ומל"ק פעיל

26 בדצמבר - 3 בינואר 2024 | חאן יונס

מבצע "ציון למופת" - נטרול מארב פלוגה 3 גדוד צפוני (אל-קרארה)

21 בינואר | חאן יונס

הרחבת גזרה חטיבתית - קבלת אחריות מצק"ח 900 על גזרתם

28 בינואר | חאן יונס | עין השלושה

ניתוק מגע מגזרת הצק"ח והעברת אחריות לצק"ח 646

מסדר חטיבתי לאחר היציאה

29 בינואר - 1 בפברואר | בילו

עיבודים זיכויים במסגרת הגדודית

1 בפברואר | בילו

שחרור מוצלח ותודה לכולם

צק"ח 55

מפקד החטיבה

אל"מ עוודד זימן

רמ"ט

אל"מ אבי חליבה

סמח"ט

סא"ל אורי קלנר

סמח"ט ב'

אל"מ ערן קורצר

מג"ד 66

(תחת צק"ח 4)

סא"ל אופיר עדני

מג"ד גדס"ר

סא"ל חגי ויסברוד

מג"ד 28

סא"ל אורי סגל

מג"ד 71

סא"ל מאיר כרמי

מג"ד 363
(שריון)

סא"ל אסף אילן

מג"ד 7029
(שריון)

סא"ל אורי רון

מג"ד 271
(הנדסה)

סא"ל יוסי אדרי

מפקד עורף
חטיבה

סא"ל דותן רובנר

מפקד כוח
התמד"ה

סא"ל צפירי רזן

מג"ד
יחס"מ

סא"ל גיל גרינשפן

מ"פ פל"צ

רס"ן יודיה לוי

מפקד החטיבה

אל"מ עוודד זימן

מטה

חטיבה

רמ"ט

אל"מ אבי חליבה

סמח"ט

סא"ל אורי
קלנר

קצין אג"מ

רס"ן אופיר
אפללו

קשר"ח

סגן שלו
כחלון

קט"א

רס"ן שיר
צברי

קל"ח

רס"ן נדב
בראלי

קמש"חית

סרן נעמי
דניאל

רב החטיבה

רס"ן יעקב
אייכנשטיין

קהנ"ח

רס"ן אבנר
נעים

מס"ח

רס"ן יהונתן
שוגרמן

קרפ"ח

רס"ן מקס
זיידמן

קמ"ן

רס"ן רועי
הלפרין

קמב"ץ

רס"ן שלמה
שדה

מ"פ פלחי"ק

רס"ן נדב
טלקר

מפקד מלכ"א

רס"ן מיכאל מאיר

מלכ"א

תא הספקה

רס"ן איתי יצחקי

תא טנ"א

רס"ן ולדיסלב מושייב

תא רבנות

רס"ן אריאל איפרגן

תא שלישות
קמש"ח ב

סרן מוטי הרשקוביץ

תא רפואה
קמש"ח ב

סרן רותם שרון

רמ"ט

אל"מ אבי חליבה

קדמית

ע. רמ"ט

סא"ל אנשיל פפר

מנל"ח

סא"ל גילי בעז

מנל"ח

סא"ל אהרון טלר

מנל"ח

סא"ל ישי גוימן

ק. תכנון

סא"ל עוודד זיבל

מפקד

תא הנדסה

רס"ן אבנר נעים

מפקד

תא משולבים

רס"ן יאיר ריפקין

מפקד

מכלול האש

רס"ן עדי שולנר

מפקד

מכלול מודיעין

רס"ן עפרי פיילין

מפקד

מכלול אג"מ

רס"ן שלמה שדה

מפקד

מכלול תקשוב

סרן דורון בינר

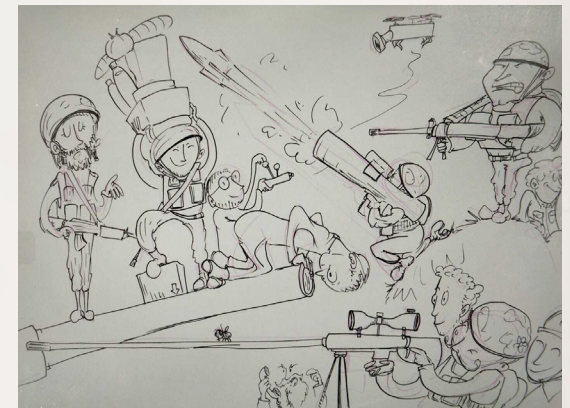
רס"ן (מיל') איתמר חייקין | גדוד 66

אייל ולדמן | הספקה

בעז פיין | גדוד 28

החטיבה

במלחמת יום הנפורים

ושמים ראשונים

חשון תשל"ד
נובמבר 1973

